

Pièce
INDO-CHINOIS
8e 34

ĐẾN CÙNG ĐỨC CHÚA JÊSUS

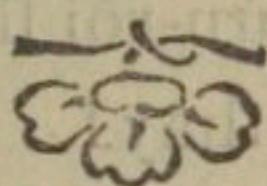
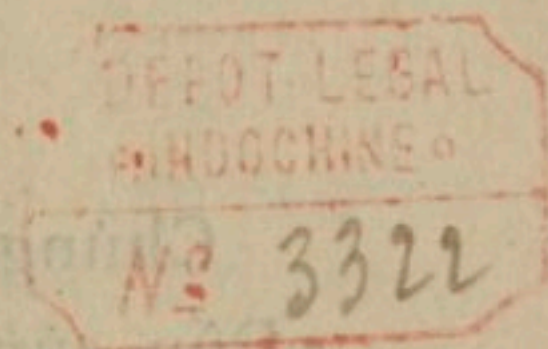
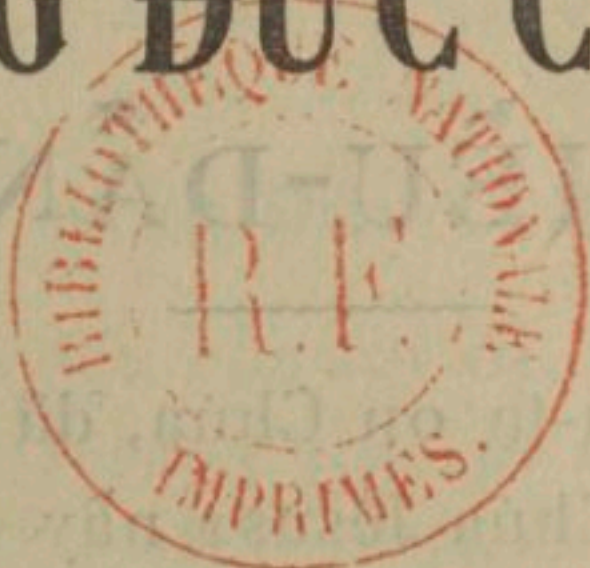
DEPOT LEGAL
INDOCHINE

N° 3322

ĐÔNG-PHÁP PHƯỚC-ÂM ẤN-QUÁN
— HÀ-NỘI —

ĐẾN CÙNG ĐỨC CHÚA JÊSUS

8e Ind. Ch. Prie

37

ĐÔNG-PHÁP PHƯỚC-ÂM ẤN-QUÁN, HÀ-NỘI

TIÊU-DẪN

Chúng tôi cảm-tạ ơn Chúa, đã được dịch sách «Đến cùng Đức Chúa Jêsus» này từ tiếng Quảng-Đông ra tiếng An-nam, vì Chúa đã dùng sách này dắt đem nhiều người trở lại cùng Chúa rồi. Vậy xin độc-giả hãy chú-ý xem-xét, nhờ Đức Thánh-Linh dùng lời của sách này mà đưa mình đến cùng Đức Chúa Jêsus, là Đấng đã phán rằng: «Hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên-nghỉ.» Thế thì độc-giả sẽ được cứu-rỗi linh-hồn, hưởng phước vô-cùng. Mong lắm thay!

Dịch-giả

Hội Tin-Lành Đông-Pháp, Hà-nội
1924

ĐẾN CÙNG ĐỨC CHÚA JÊSUS

I.—Đến cùng Đức Chúa Jêsus

Hỡi bạn-hữu yêu-dấu của tôi ơi, tôi xin nói câu chuyện «Đến cùng Đức Chúa Jêsus» cho các vị hiểu biết; xin các vị hãy để ý xem mấy đoạn sách này, thời có thể dễ hiểu được chuyện ấy. Câu chuyện «Đến cùng Đức Chúa Jêsus», thật là lạ lắm; khi người ta nghe tiếng ấy, thì dường như biết ngay rằng là tiếng rất nhơn-từ rất quan-hệ. Vậy nên tôi viết quyển sách này, để khuyên các vị hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus!

«Đến cùng Đức Chúa Jêsus» là có nghĩa gì? Nghĩa là đi đến nơi Đức Chúa Jêsus vậy. Khi xưa Đức Chúa Jêsus ở thế-gian này, có nhiều kẻ có bệnh đi đến nơi Ngài, xin Ngài chữa cho; cái nghĩa «Đến cùng Đức Chúa Jêsus» là bắt đầu từ đó. Song bây giờ Đức Chúa Jêsus không ở đây, Ngài ở trên thiên-dàng, chúng ta không trông thấy Ngài, cũng không thể đến nơi Ngài, vậy nói rằng «Đến cùng Đức Chúa Jêsus», thì đến thể nào được? Nhưng mà, dầu là các vị không thấy được Ngài, song Ngài thấy được các vị, cũng nghe được hết mọi lời các vị cầu-xin Ngài nữa; không cứ các vị ở nơi nào cầu Ngài, Ngài cũng dường như ở đó với các vị; cho nên lấy lòng mà cầu-xin Ngài, nhờ-cậy Ngài, thì khác nào như đã trông thấy Ngài vậy.

Khi Đức Chúa Jêsus ở thế-gian này, có một ngày kia, Ngài thấy có đông người lắm vây chung-quanh mình; những người ấy trong lòng đầy sự khó-khăn lo-lắng và tội-lỗi là thể nào, Ngài đều biết hết cả. Ngài đem lòng thương-xót, ngỏ lời từ-bi mà phán cùng họ rằng: «Hỡi những kẻ mệt-mỏi và gánh nặng,

hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên-nghỉ.»¹ Đó là lời Ngài phán cùng những người Giu-đa khi xưa, song cũng là lời Ngài phán cho mọi người ở muôn nước bây giờ, và cũng là lời Ngài phán cho các vị nữa. Vậy Ngài đã kêu-gọi các vị đến cùng Ngài, hễ ai đến cùng, thì Ngài ban sự yên-nghỉ cho, thế sao các vị chẳng nhận-lãnh lấy? Hoặc lòng các vị có bị sự lo-lắng làm ngăn-trở, hãy đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thì Ngài có thể gỡ sự lo-lắng ấy ra cho các vị, và ban sự yên-vui cho. Hoặc các vị có bà-con bạn-hữu đã qua đời, hãy đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thì Ngài yên-ủi các vị cũng như bà-con bạn-hữu của các vị vậy. Hoặc các vị nghèo-túng, hãy đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thì các vị sẽ được sự giàu-có nơi thiên-đàng. Hoặc các vị có đau-ốm, hãy đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thì Ngài chữa cho được lành-mạnh. Hoặc các vị biết mình mắc tội-lỗi, lấy làm buồn-bực cùng sợ phải chịu sự báo-ứng dữ, hãy đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thì Ngài làm cho các vị được sạch mọi tội. Hoặc các vị khiếp sợ chết, cùng sợ sự khổ-sở về khi đã qua đời, hãy đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thì Ngài gìn-giữ cho các vị khỏi phải sợ-hãi. Như thế há chẳng tốt lắm sao? Vậy nên tôi đem lòng rất chơn-thành mà khuyên các vị đến cùng Đức Chúa Jê-sus.

Nay các vị được Đức Chúa Jê-sus kêu-gọi, thì nên vui-mừng mà đi đến cùng Ngài, Ngài có đủ quyền-năng, và bằng lòng khứng chịu bảo-hộ các vị. Vậy khi nghe tiếng Ngài phán rằng: «Hãy đến», thì ai nấy nên hết sức vui-mừng mà đi liền ngay. Đời xưa có một người mù ngồi bên đường, nghe người ta nói Đức Chúa Jê-sus đi qua, thì liền lớn tiếng mà kêu cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Xin thương-xót tôi cùng, xin thương-xót tôi cùng! Các người khác bảo đừng la rầm lên, song người ấy càng kêu to lên nữa rằng: Xin thương-xót tôi cùng! Đức Chúa Jê-sus bèn sai gọi người đến, thì chúng nói với kẻ

(1) Ma-thi-ơ 11 : 28.

mù rằng: Hãy vui-mừng, vì Đức Chúa Jêsus gọi người!¹ Những người đó nói như thế, vì biết chắc Đức Chúa Jêsus sẽ muốn chữa đôi mắt cho kẻ mù được sáng, nên bảo người ấy hãy vui-mừng. Bây giờ các vị là những người có tội, cũng nên vui-mừng, bởi vì Ngài cũng kêu-gọi các vị nữa. Người mù kia khi nghe nói Đức Chúa Jêsus gọi mình, thì lập-tức chạy đến, cả cái áo rách của mình cũng không kịp mang nữa. Vậy các vị bây giờ hãy nghe tiếng Đức Chúa Jêsus thì đừng có để cho các sự thế-tục nào bó-buộc mình, mà phải mau mau chạy đến qui dưới chơn Đức Chúa Jêsus mà rằng: Xin Chúa thương-xót tôi cùng! lòng tôi đui-mù, tôi có tội-lỗi, nếu Ngài chẳng cứu tôi, thì tôi chẳng hết tội được, linh-hồn tôi chắc sẽ mất đi; xin Chúa hãy cứu lấy tôi, cứu lấy tôi! Như thế, thì Ngài chắc đem lòng từ-bi thương-xót mà cứu các vị, các vị không cần phải mất tiền, chỉ có cần chịu đến cùng Ngài là được. Đức Chúa Jêsus không có chia ra: ai là người giàu-sang, ai là kẻ nghèo-hèn, hoặc sĩ, nông, công, thương, chủ, đầy-tớ, người già, con trẻ, kẻ nam, người nữ nào cả; không cứ người giống nào, nước nào, Ngài coi cũng bằng nhau cả; cho nên ai ai cũng có quyền đến cùng Ngài. Vậy xin các vị hãy mau mau đến cùng Đức Chúa Jêsus, ấy là một sự tốt hơn và cần-kíp hơn hết mọi sự.

II.— Vì sao phải đến cùng Đức Chúa Jêsus ?

Vì thỉ-tổ loài người đã phạm tội-lỗi, loài người chúng ta chẳng có một người nào là không có tội, nên cần phải đến cùng Đức Chúa Jêsus, thì Ngài có thể làm sạch tội-lỗi cho chúng ta. Có lẽ các vị không biết mình có tội, tự nghĩ rằng ta chẳng có phạm điều gì, hoặc có, cũng chẳng đến nỗi như người khác, có lẽ lại tốt hơn nhiều người. Ta chẳng hút-xách, chẳng đầu-đĩ, chẳng cò-bạc, chẳng say-sưa, chẳng trộm-cướp, chẳng phạm tội gian-dâm, vậy tội ta ở đâu? mà nói rằng ta có tội, thì ta chẳng hiểu.

(1) Mác 10 : 46-49.

Hỡi bạn yêu-dấu của tôi ơi, tôi xin hỏi các vị : Đức Chúa Trời ban sự sống cho các vị, dựng nên mọi vật cho các vị có mà ăn, có mà mặc, có mà ở, Ngài ban cho các vị biết bao là vật tốt, vậy các vị đã từng có lòng cảm ơn Ngài chưa? Các vị có thờ-phượng Ngài không? Nếu không thì chẳng là phụ ơn Ngài lắm sao? Đức Chúa Trời bảo các vị phải ăn ở tử-tế, phải nói lời tốt-lành ; song các vị có đánh lừa người khác bao giờ không? có ích kỷ hại nhân bao giờ không? có tham của người ta bao giờ không? có tức giận nói lời thô-tục bao giờ không? Đức Chúa Trời bảo loài người phải có lòng lành, song các vị đã có chưa? Trong lòng các vị suy-nghĩ thể nào, Ngài đều biết hết cả. Vậy lòng các vị có từng nghĩ đến sự xấu bao giờ không? các vị có lòng tham-lam, kiêu-ngạo, ghét người bao giờ không? Các vị có khi nào trong lòng suy-tưởng một sự gì mà không dám làm ra không? Đức Chúa Jêsus có hai điều-răn lớn : thứ nhất là các người phải hết lòng, hết linh-hồn, hết trí khôn, hết sức mà yêu Đức Chúa Trời Chúa các người ; thứ hai là phải thương yêu kẻ lân-cận như mình. Các vị có vâng giữ điều răn ấy không? Các vị có lòng muốn đọc Kinh-Thánh không? có biết sự dạy-dỗ trong Kinh-Thánh là thể nào không? có muốn làm gì để được đẹp lòng Đức Chúa Trời không? có thích cầu-nguyện và giữ ngày yên-ngỉ không? có bằng lòng làm thánh-sạch mình không? Những điều đó, các vị đã từng làm qua chưa? Tôi tưởng các vị chưa làm được. Xin các vị thử hỏi lòng mình, thì cũng sẽ phải nói rằng chưa có thể làm được vậy. Các vị có biết rằng mình luôn luôn làm sự sai-lầm và làm sự dữ không? Có biết rằng những việc mình làm, chỉ là cho thỏa dạ mình, chứ không phải để đẹp lòng Đức Chúa Trời không? Chẳng qua các vị muốn làm để người ta ngợi-khen mình, thật thì các vị chẳng có lòng tôn Đức Chúa Trời đâu. Vậy đối với Đức Chúa Trời, các vị thật là kẻ có tội-lỗi ! Kinh-Thánh có chép rằng : « Vi

bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa-dối mình.»¹ Lại rằng: « Chẳng có một người công-bình nào hết, dầu một người cũng không.»² Thế là chúng ta đều là loài tội-lỗi cả, cho nên không có sự chói-sáng của Đức Chúa Trời. Kinh-Thánh cũng có dạy rằng loài người chúng ta được sống ở thế-gian này cùng được làm mọi việc, đều là nhờ bởi Đức Chúa Trời cho phép. Vậy các vị có dâng sự vinh-hiến về cho Đức Chúa Trời không?

Hỡi bạn-hữu, bấy nhiêu lời tôi đã nói với các vị, há chẳng thật sao? Thật các vị là người có tội-lỗi, tội-lỗi cũng vây-bọc lấy các vị nữa, Đức Chúa Trời đã biết hết thấy rồi; các vị muốn thoát cũng chẳng thoát được, tự mình không có thể cứu lấy mình được, dầu các vị ngày ngày làm sự lành cũng chẳng có thể chuộc lại linh-hồn của mình đâu. Bởi vì việc lành là việc bổn-phận mình phải làm, không kể là công-lao gì được, cũng chẳng đền tội được. Hôm nay bắt đầu làm việc lành, chẳng qua là làm hết bổn-phận phải làm hôm nay mà thôi, thế nào đền được tội mình đã phạm ngày trước? Ví chẳng khác ngày nay chỉ có đủ tiền trả nợ về ngày nay, còn những nợ về các ngày trước, thế nào mà trả cho xong được? Nếu không có một người khác có tiền bỏ ra để trả giúp cho những món nợ ngày trước, thì nợ trước không khi nào trả xong. Ấy thế, dầu bây giờ các vị đem hết cả tiền-bạc, châu-báu, cùng mọi sự mình có ra mà dâng cho Đức Chúa Trời, và tự mình bằng lòng chịu khổ cho đến chết nữa, cũng chẳng có thể thoát tội của ngày trước được. Nếu như không nhờ-cậy một Đấng có quyền-năng, thì tội đó không bao giờ được thoát.

Nay Đức Chúa Jêsus là Đấng rất có quyền-năng, Ngài có thể làm cho các vị được thoát khỏi tội-lỗi, cứu được linh-hồn cho các vị. Bởi vì Ngài là Đấng bởi Đức Chúa Trời sai đến, từ trên trời giáng xuống để chuộc tội cho loài người, cứu-vớt linh-hồn

(1) 1 Giăng 1 : 8. (2) Rô-ma 3 : 10.

chúng ta. Đức Chúa Jêsus từ-bỏ mạng sống Ngài mà chịu chết trên cây thập-tự, đã làm hoàn-thành công-việc cứu-chuộc, cho nên Ngài có thể chuộc tội-lỗi cho người đời. Hễ kẻ nào có tội, đến cùng Đức Chúa Jêsus, thì Ngài có thể cứu-chữa cho kẻ ấy được sạch tội. Vì Ngài có quyền tha tội cho mọi người, nên ai có tội, hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus ngay, thì Ngài cũng tha tội ngay cho.

III.—Đức Chúa Trời hiện đang giận các vị

Kinh-Thánh có chép rằng : Đức Chúa Trời hằng giận những kẻ có tội-lỗi. Bởi vì Ngài ban sự sống cho các vị, ban sự biết và sức-lực cho các vị, cùng ban sự yên-vui để làm người cho các vị nữa ; thế mà các vị chẳng có lòng cảm ơn Ngài, lại hằng quên Ngài đi. Mọi điều mà Đức Chúa Trời đã phán bảo cho các vị, là muốn cho các vị được tốt, song các vị chẳng hề kính-trọng Ngài, dường như là chẳng có Đức Chúa Trời. Xin hãy xem những con cái : cha mẹ của con cái muốn cho chúng nó tử-tế, song chúng nó chẳng muốn hiếu-thuận cha mẹ, thì ấy là con cái ngỗ-nghịch ; vậy cha mẹ há chẳng quở-trách chúng nó sao ? Đức Chúa Trời là cha mẹ lớn, mà các vị không nghe theo Ngài, không hiếu-thuận Ngài, thì Ngài chẳng những giận các vị mà thôi, cũng quở-phạt nữa. Các vị hãy nghe lời Ngài phán rằng : « Ta đã nuôi-nấng con cái, trưởng-dưỡng chúng nó, song chúng nó dấy loạn nghịch cùng ta. »⁽¹⁾ Đức Chúa Trời thương-yêu các vị, như cha mẹ yêu con, Ngài thấy các vị làm sự xấu, thì lấy làm lo-lắng lắm ; song các vị cứ không vâng nghe lời Ngài, nên Ngài bất-đắc-dĩ phải ra oai quở-phạt.

Đức Chúa Trời chẳng những là cha mẹ lớn của các vị mà thôi, cũng là Cứu-Chúa và là Quan xét-đoán của các vị nữa. Vậy nên các vị đã phạm đến luật-pháp, thì Ngài phải nổi giận và hình-phạt các vị ; cũng như một người nào phạm luật nhà

(1) Ê-sai 1 : 2.

nước, thì vua tất phải hình-phạt người đó. Sự giận của Đức Chúa Trời là bởi các vị đã gây nên, các vị đã chuốc lấy; các vị đã cố-ý phạm tội, ấy là khích cho Ngài phải nổi giận, thì thế nào mà Ngài chẳng giận? Các vị sống trong thế-gian bấy lâu nay chẳng khứng hối-cải, vậy sự giận của Đức Chúa Trời chắc ở trên mình các vị, các vị chẳng có thể lánh, cũng chẳng có thể trốn được. Các vị ở đâu, Ngài cũng ở đó. Ngài hằng giận các vị, không cứ các vị khi nằm, khi dậy, khi ngồi ăn, khi đi đường, khi làm việc, cho đến khi chết, Ngài cũng giận các vị và xét-đoán các vị nữa! Vậy các vị phải nghĩ làm sao bây giờ? Thà các vị để cho cả thiên-hạ ai ai cũng giận mình, còn hơn là để Đức Chúa Trời giận mình, bởi vì sự Đức Chúa Trời giận, là sự rất quan-hệ. Hỡi những người có tội-lỗi, Đức Chúa Trời vốn không muốn giận các vị đâu, nay lại muốn làm bạn-hữu với các vị nữa. Cho nên Ngài đã sai Con rất yêu-dấu của Ngài là Đức Chúa Jêsus-Christ đến để lập cách làm nguôi sự giận đi. Ngài há chẳng phải đến giảng-hòa cho các vị sao? Các vị chỉ cần lấy lòng thật mà nhờ-cậy Ngài, thì sự giận của Đức Chúa Trời chắc sẽ thôi đi. Vậy nên tôi xin khuyên các vị đừng làm kẻ thù-nghịch với Đức Chúa Trời, một hãy làm bạn-hữu với Ngài, ấy là sự rất tốt rất hay, xin các vị phải tỉnh-thức!

Xin hãy tỉnh-thức; chớ có nói rằng không cần tin-cậy Đức Chúa Jêsus; bởi chưng Kinh-Thánh có chép rằng: «Ai không chịu tin Đức Chúa Jêsus thì chẳng thấy sự sống đâu, nhưng cơn thanh-nộ của Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó.»¹

IV.—Địa-ngục hiện đang đợi các vị, nếu muốn được cứu phải đến cùng Đức Chúa Jêsus

Địa ngục vốn không phải là nơi bịa-dặt ra, nhưng là nơi thật có, không phải nói để dọa người ta đâu. Kinh-Thánh chép rằng kẻ dữ chắc phải sa xuống địa-ngục; mọi người phạm

(1) Giảng 3 : 36,

tội, không thờ-phượng Đức Chúa Trời cũng phải sa xuống địa-ngục. Ai ai cũng phải chết; sau khi chết rồi phải chịu xét-đoán. Lúc đó, mọi việc của loài người đã làm khi ở thế-gian, đều bị xét-đoán; mọi việc chứa ở trong lòng cũng sẽ phải xét cho rõ-ràng. Vậy những người chưa nhò-cậy Đức Chúa Jêsus để được tha tội, khi ấy đứng trước mặt Quan án thì sẽ nghe Ngài phán rằng: «Hãy lui ra khỏi ta; đi vào lửa đời đời đã sắm sẵn cho ma-quỉ và những quỉ-sứ nó.»¹

Sự khỗ-sở ở nơi địa-ngục, có ai kể được cho xiết đâu. Nơi đó là nơi rất gớm-ghê: một chút gì tốt cũng chẳng có, chẳng thấy được mặt trời, chẳng nghe được lời của bạn-hữu, chẳng có sự vui-thú của gia-đình, chẳng có thể mang theo tiền-bạc được; còn mọi điều dữ, sự xấu mình đã làm, thì thấy đều nhớ lại hết cả; thì-giờ để hối-cải đã qua đi mất rồi. Các vị ở đó, ngày nào giờ nào cũng phàn-nàn hối-hận và tự trách mình, trong lòng đau-đớn như bị mũi nhọn đâm. Bấy giờ các vị sẽ tự nói với mình rằng: nếu bây giờ ta được sống lại ở trên đời một ngày, hay là một khắc mà thôi, thì ta sẽ mau mau hối-cải, xin Đức Chúa Jêsus tha tội cho ta. Song than ôi! nay ta đã chẳng có thể sống lại, và thì-giờ để hối-cải cũng chẳng còn nữa, chậm rồi, trễ rồi, chốn ta ở bây giờ là nơi tối-tăm mãi mãi, bị tội-lỗi vây-bọc mãi mãi, khốn-khổ mãi mãi, chết-mất mãi mãi, chẳng khi nào khỏi được nữa, than ôi!

Hỡi các vị, khi đó há chẳng hối-hận lắm sao? Đức Chúa Jêsus có phán rằng: Địa-ngục là nơi giống như lò lửa có lưu-hoàng; lại giống như chốn tối-tăm mù-mịt, có con sâu cắn rứt; kẻ nào chịu tội tại đó, muốn cho sâu cắn mình chết đi, song chẳng khi nào chết được; muốn cho lửa đốt mình chết đi, song chẳng bao giờ chết được; dầu là khóc-lóc nghiêng rằng cũng chịu chẳng nổi! Ngài lại có dạy rằng: Xưa có một người nhà giàu kia, không chịu hối-cải, khi qua đời rồi phải ở địa-

(1) Ma-thi-ơ 25 : 41.

ngục, ngược trông thấy một người kia tên là La-xa-rơ, bèn cất tiếng xin La-xa-rơ dùng ngón tay giở nước để làm cho mát lưỡi mình, bởi vì nó ở nơi lửa khốn-khổ khó chịu lắm.¹ Ở nơi đó, kẻ dữ vẫn cứ còn dữ, kẻ do-dây vẫn cứ còn do-dây, đám khỏi khốn-khổ của họ xông lên mãi mãi, chẳng khi nào thôi. Đó là Kinh-Thánh nói rõ cho các vị biết về sự khốn-khổ nơi địa-ngục là thế nào, vậy còn có nơi nào là nơi khốn-khổ hơn nơi đó nữa chẳng? Tôi tưởng sự sa xuống địa-ngục là sự rất cực-khổ, rất nên kinh-khiếp. Phàm người không chịu hối-cải, thì không được tha tội, thế tất phải sa xuống địa-ngục vậy.

Hỡi những người đọc đoạn sách này, các vị đã hối-cải chưa? Nếu như chưa hối-cải, ấy là đang đi trong con đường tối-tăm dẫn đến địa-ngục đó; đi một ngày một gần, tới khi vào đến chốn hãm-cầm trong địa-ngục, thì không còn cách nào ra khỏi được nữa! Thế thì bây giờ có cách gì tránh khỏi được không? Thưa: chỉ có một cách mà thôi, là đến cùng Đức Chúa Jê-sus. Bởi vì Ngài đến thế-gian cốt để cứu-vớt chúng ta cho khỏi vào địa-ngục, như Kinh-Thánh có chép rằng: «Vi Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy thì không bị hư-mất mà được sự sống đời đời.»² Vậy nếu các vị không khứng đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thì không được cứu; bằng khứng thì chắc được cứu; cho nên, đến cùng Đức Chúa Jê-sus là sự rất tốt cho các vị vậy.

V. — Đến cùng Đức Chúa Jê-sus để được vào Thiên-đàng

Có một nơi kia, là nơi dành cho những kẻ không tin Đức Chúa Jê-sus, khi chết rồi thì vào đó mà chịu hình-phạt; lại có một nơi khác, là nơi dành cho những người tin-cậy Đức Chúa Jê-sus khi qua đời rồi thì vào đó mà hưởng phước. Nơi chịu

(1) Lu-ca 16 : 22-24. (2) Giăng 3 : 16.

hình-phạt tức là địa-ngục ; nơi được hưởng phước tức là thiên-đàng. Đức Chúa Trời yêu-thương người đời, sai Đức Chúa Jêsus giáng xuống, chẳng những để cứu chúng ta khỏi nơi địa-ngục mà thôi, lại muốn cho chúng ta cùng ở với Ngài trên thiên-đàng để hưởng phước đời đời nữa. Vậy nên phàm kẻ nào yêu-mến Đức Chúa Jêsus, khi qua đời rồi, xác-thịt dầu hư-nát, nhưng linh-hồn chẳng hư-nát được, sẽ liền được vào chốn thiên-đàng hưởng sự yên-vui. Rồi đến ngày tận-thế, Đức Chúa Trời làm cho thân-thể được sống lại, thì linh-hồn đó lại được nhập vào thân-thể mới, và có sự vinh-quang của Đức Chúa Trời ban cho để sống trên thiên-đàng mãi mãi.

Kinh-Thánh có dạy rằng ở nơi thiên-đàng là rất sung-sướng! Vì chẳng có sự đau-ốm, chẳng có sự buồn-bực, chẳng có sự khốn-khó, chẳng có sự nghèo-hèn, chẳng có sự chết, chẳng cần lo-lắng, chẳng cần sợ-hãi, chẳng cần e người ta bạc-đãi mình, mọi sự đều được như ý cả ; sống mãi chẳng già, không hề thay-đổi ; mà đều rất tốt là hết sạch tội-lỗi, có lòng rất sốt-sắng kính-mến Đức Chúa Trời và yêu-thương đồng-loại ; sự vui-mừng như thế, các vị tưởng có tốt hay không? Sự vui-mừng ở thiên-đàng kể chẳng xiết kể, tôi xin nói lướt qua một đôi điều để các vị được rõ : Sự vui-mừng thứ nhất là được thấy mặt Đức Chúa Jêsus mãi ; hai là mình hết sạch tội-lỗi, nhẹ-nhàng thanh-thoi ; ba là được gặp cả các thánh đời xưa, cùng với các đấng thiên-sứ đều hát mừng ngợi-khen Đức Chúa Trời. Kinh-Thánh chép về thiên-đàng là như một cái thành lớn, đường-lối đều đắp bằng vàng, cửa thành làm bằng những hột trân-châu, nền thành xây bằng đá ngọc, thiên-đàng như là vườn vui-vẻ, cũng gọi là nước bình-yên, lại cũng gọi là nhà của Đức Chúa Cha nữa. Kinh-Thánh lại chép rằng ở đó mọi sự vui-sướng đều có, mọi sự buồn-rầu đều mất, có sự khoái-lạc đời trên dầu mãi mãi, ở trước mặt Đức Chúa Trời mừng-rỡ khôn xiết kể, ở bên hữu Đức Chúa Trời vui-sướng vô cùng.

Các sự phước của đời này vốn không phải là thật, chỉ là phước tạm-thời mà thôi. Tiền-bạc có thể hết đi, tinh-thần cũng sẽ mất đi, bạn-hữu cũng sẽ rời nhau, hết thấy mọi vật trong đời này cũng sẽ hư-nát. Duy cái phước ở thiên-đàng thì chẳng hề như thế, phước đó là phước có mãi mãi, ngàn muôn năm chẳng thay-đổi bao giờ. Bây giờ các vị muốn vào thiên-đàng cũng được. Đức Chúa Jêsus là cửa của thiên-đàng, ai mà tin Ngài thì Ngài mở cửa ra cho người đó đi vào, nhược bằng không chịu đến cùng Ngài, thì chẳng có con đường nào khác đi vào được đâu; vì có một Đức Chúa Jêsus là con đường, là cái cửa vậy. Bây giờ Ngài đang mời các vị đến; có lẽ các vị tự nghĩ rằng mình nhiều tội-lỗi quá, không thể vào được; vậy phải hối-cải tội-lỗi, thay-đổi tấm-lòng, thì mới có thể vào được. Bởi vì nơi đó là nơi rất thánh-sạch, người ở nơi đó đều là người thánh-sạch; cho nên ai chưa hối-cải, dẫu có vào được thiên-đàng, song lòng mình cũng chẳng yên-vui gì, là vì những sự ở trong thiên-đàng, hết thấy đều khác với sự trong lòng mình cả. Nếu ai có lòng không muốn thờ Đức Chúa Trời, không yêu-mến Ngài, không muốn nói về đạo lớn của Đức Chúa Jêsus; đọc Kinh-Thánh thì cho là vô vị, thấy giảng Tin-Lành thì không ưa nghe, thấy cầu-nguyện thì chẳng để bụng; lòng mà như thế, thì là lòng dơ-dáy, chẳng tài nào vào thiên-đàng được. Các vị phải hối-cải để Đức Chúa Thánh-Linh cảm-hóa lòng mình, trở nên lòng mới, cũng gọi là sanh lại, vì Kinh-Thánh chép rằng: «Nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời.»⁽¹⁾ Tôi biết rằng các vị tự mình không thể thay-đổi lòng mình được, chỉ có Đức Thánh-Linh là có thể mà thôi. Nếu các vị có lòng thật cầu-xin Đức Chúa Jêsus, thì Ngài ban Đức Thánh-Linh cho, dặng các vị được có lòng mới. Vậy khá đến trước mặt Đức Chúa Jêsus mà nói y như lời vua Đa-vít rằng: Hỡi Đức Chúa Trời! xin làm cho tôi

(1) Giảng 3:3.

được một cái lòng thánh-sạch, mới và ngay-thật ; thì Đức Chúa Jêsus chắc nhậm lời cầu mà ban cho như lời đã cầu. Vì Chúa có phán rằng : « Vậy nếu các người là người xấu, còn biết cho con cái mình vật tốt thay, huống chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh-Linh cho những kẻ cầu xin Ngài! »¹ Tôi khuyên các vị lập-tức đến cùng Đức Chúa Jêsus, là vì tôi muốn các vị được có lòng mới để vào thiên-đàng hưởng phước.

VI.—Đức Chúa Jêsus là ai ? Là Thần

Đức Chúa Jêsus là ai ? câu hỏi này thật là quan-trọng lắm. Bởi vì chưa biết được Đức Chúa Jêsus thì sao biết rằng Ngài có thể cứu người ta khỏi vạ mà được phước. Cho nên tôi muốn cắt nghĩa cho các vị biết Đức Chúa Jêsus là ai, để các vị đến cùng Ngài mà được cứu.

Đức Chúa Jêsus là Thần. Trước khi Đức Chúa Jêsus chưa giáng thế thì Ngài là Thần ở trên thiên-đàng; đến khi Ngài giáng-sinh tại thế-gian này, thì gọi là “Con người”. Bởi sao ? Vì Đức Chúa Jêsus không có cha xác-thịt. Nghĩa là Đức Chúa Trời dùng Đức Thánh-Linh cảm-động một người nữ đồng-trinh là Bà Ma-ri mà sinh ra Đức Chúa Jêsus. Xin các vị xem-xét Kinh-Thánh thì hiểu rõ sự này. Nguyên Đức Chúa Trời chính là Cha của Đức Chúa Jêsus, mà Đức Chúa Jêsus là Con của Đức Chúa Trời, tánh-nết Ngài in như Đức Chúa Trời ; cũng như chúng ta là người và đẻ ra con cũng là người vậy. Đức Chúa Cha là Thần, Con của Ngài cũng là Thần. Kinh-Thánh có khi gọi Đức Chúa Jêsus là Ngôi-Lời, như ông thánh Giăng chép rằng : « Ban đầu có Ngôi-Lời, Ngôi-Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Ngôi-lời là Đức Chúa Trời ; muôn vật bởi Ngài dựng nên,.... Ngôi-Lời đã trở nên xác-thịt ở giữa chúng ta,.... »² Những tiếng “Ngôi-Lời” đó, tức là danh của Đức Chúa Jêsus. Vậy ông Giăng nói ban đầu trước hết đã có Đức Chúa Jêsus, Ngài

(1) Lu-ca 11 : 13. (2) Giăng 1 : 1, 3, 14.

ở cùng Đức Chúa Trời là Thần, thì Đức Chúa Jêsus tức là Thần, ý ông Giảng là như thế. Kinh-Thánh lại có chép rằng: Thần tỏ ra thân-thể xác-thịt, tức có nghĩa rằng: Thần là Đức Chúa Jêsus, Ngài ở thiên-đàng giáng xuống, hiệp với xác-thịt của loài người mà sanh ra, ấy là Thần tỏ ra thân-thể xác-thịt vậy.

Khi Đức Chúa Jêsus ở thế-gian này, có một người mù từ thuở mới sanh ra, mà Ngài chữa cho được sáng.¹ Ngài chỉ phán một tiếng thì chữa lành bệnh cho người đau, cũng chỉ phán một tiếng, liền cứu kẻ chết được sống lại; ấy là những chứng-cớ về Ngài là tự trên trời mà giáng xuống, chúng ta hơn đó biết Đức Chúa Jêsus là Thần. Những tài-năng trí-thức của Ngài đều trọn lành cả, sự gì Ngài làm cũng được, việc gì Ngài đã ưng làm thì làm thành được. Vậy thì những kẻ có tội rất nên nhận Ngài làm Cứu-Chúa mình, vì Ngài là Thần, có quyền-năng binh-vực mình, mọi sự tội-lỗi, Ngài đánh đuổi đi cho hết cả. Khi các vị thấy mình yếu-đuối, không có năng-lực, hãy nhờ-cậy Ngài, thì tự-nhiên thấy có sự sốt-sắng mạnh-dạn ngay. Tôi không phải khuyên các vị nhờ-cậy người ta hay là thiên-sứ, bởi vì Đức Chúa Jêsus lớn hơn hết mọi loài của Thần đã dựng nên, Ngài là Thần, có quyền-năng lớn để cứu-chữa các vị; nếu chẳng phải vậy, thì tôi chẳng dám bảo các vị nhờ-cậy Ngài đâu. Song Ngài chính là Chúa của trời đất, các vị nhờ đến Ngài, thì Ngài bằng lòng phù-hộ các vị; nếu được Ngài làm Cứu-Chúa mình, thì mọi sự gì trong thế-gian cũng không cần sợ nữa, vì Thần phù-hộ ta thì còn ai hại ta được? Cho nên Đức Chúa Jêsus có thể cứu mọi người bằng lòng nhờ-cậy Ngài mãi mãi.

VII.—Đức Chúa Jêsus là ai? Là người

Đức Chúa Jêsus là Thần, cũng là người nữa, hai lẽ này đích-xác chẳng sai. Ngài vốn là Thần ở trên thiên-đàng, khi

(1) Giảng 9 : 1-7.

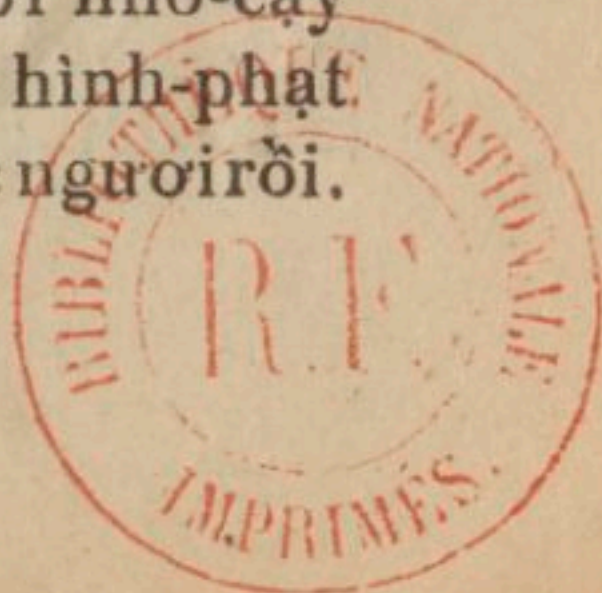
sau giáng-sanh tại thế-gian làm người, cho nên thân-thể của Đức Chúa Jêsus là gồm cả Thần và người làm một. Kinh-Thánh xưng Đức Chúa Jêsus là Con của Đức Chúa Trời, cũng xưng Ngài là Con của người nữa. Sao vậy? Bởi vì Đức Chúa Jêsus chính thật là Thần, và cũng chính thật là người. Đức Chúa Jêsus phải giáng-thể làm người là bởi có chi? Bởi vì Ngài ở tại thiên-đàng thì không cứu được loài người, nên phải giáng-sinh làm người, để mở con đường lên trời cho chúng ta. Lại vì chúng ta không thấy Đức Chúa Trời được, nên Ngài phải giáng-sanh làm người, giảng rõ đạo-lý của Đức Chúa Trời, vâng-giữ các điều-răn của Đức Chúa Trời, vậy xem thấy tấm lòng cùng cách ăn-ở của Đức Chúa Jêsus thì biết được Đức Chúa Trời là thế nào vậy. Đức Chúa Jêsus phán rằng: «Ai đã thấy ta, tức là đã thấy Cha,¹» Đức Chúa Jêsus giáng-thể làm người, bằng lòng chịu sự khốn-khó, chỉ vì chúng ta mà thôi; nếu chúng ta có sự khỗ-sở, thì Ngài chắc đem lòng từ-bi mà thương-xót chúng ta. Kinh-Thánh có nói rằng Đức Chúa Jêsus đã chịu thử-thách, chịu hoạn-nạn, thì có thể giúp-dỡ cho những kẻ bị cám-dỗ. Chúng ta phải nên nhớ rằng Đức Chúa Jêsus có lòng từ-bi, khi Ngài ở thế-gian này, thấy người đờn-bà góa kia chỉ có một con trai mà bị chết đi, lúc khiêng đi chôn, thì Ngài đến gần nơi kẻ chết làm cho sống lại, mà giao cho mẹ góa.² Lại có một lần, có nhiều người đem những con trẻ đến cùng Ngài, thì Đức Chúa Jêsus bồng lấy mà chúc phước cho.³ Lại có lần khác, Đức Chúa Jêsus thấy người bạn mình tên là La-xa-rơ chết đi, Ngài bèn chảy nước mắt.⁴ Phàm những người đau-ốm, nghèo-khó, buồn-bực đến cùng Ngài, thì Ngài chữa và yên-ủy cho, chẳng bao giờ từ-chối cả. Lòng Ngài bây giờ vẫn cứ như thế, Ngài thực là một Đấng rất nhơn-ái, từ-bi, hay thương-xót, nếu các vị cầu đến Ngài, chẳng phải ngần-ngại gì cả, Đức Chúa Jêsus chắc sẽ nhậm lời ngay. Các

(1) Giăng 14: 9. (2) Lu-ca 7: 11-17. (3) Mác 10: 13-16. (4) Giăng 11: 35.

vị đã rõ rằng Ngài là Thần có trọn quyền-năng, thì chắc có thể cứu chúng ta được; lại cũng hiểu rằng Ngài là Đấng hay làm ơn, biết hết mọi sự yếu-đuối, nhát-sợ, hay vấp-phạm tội-lỗi của chúng ta, nên thương-xót mà kêu-gọi chúng ta đến cùng Ngài, bằng lòng tha tội cho, và yên-ủy lòng chúng ta, cùng giúp-đỡ trong khi yếu-đuối. Vậy các vị chẳng nên coi khinh một người tốt như thế, chẳng nên bỏ qua một bạn-hữu có quyền-sức như thế; mà hãy suy-nghĩ đến những ý thương-xót loài người của Đức Chúa Jêsus cho kỹ, thì lòng các vị chắc phải thiết-tha lắm mà đến cùng Ngài, tin theo Ngài, nhờ-cậy Ngài, qui-phục Ngài, và Ngài sẽ làm bạn-hữu chí-thiết với các vị, càng thân-mật hơn anh em vậy.

VIII.—Đức Chúa Jêsus là Cứu-Chúa của người mắc tội

Đức Chúa Jêsus tại thiên-đàng giảng xuống làm gì? là vì có người ta có tội-lỗi. Cho nên Kinh-Thánh chép rằng Đức Chúa Jêsus giảng-thế, là để cứu mọi người có tội. Vậy Ngài cứu chúng ta cách thế nào? tức là chịu thế cho chúng ta sự hình-phạt mà chúng ta phải chịu vậy. Đức Chúa Trời phán cùng loài người chúng ta rằng: Các ngươi đã phạm điều-răn của ta, ấy là kẻ có tội; ta rất công-bình, rất thánh-sạch, không thể không phạt các ngươi. Nếu ta chẳng phạt các ngươi, thì ta không phải là công-chính vô-tư. Vì thế, sự hình-phạt tội-lỗi của người đời, là sự tất phải thi-hành. Nên ta đã sai Con ta là Jêsus-Christ giảng-thế làm người, chịu sự hình-phạt thay cho cả loài người; ta đã đem mọi điều tội-lỗi của người đời để vào trên mình Jêsus, người đã gánh hết thảy những tội-lỗi đó, chính mình chịu nạn chịu chết tại trên cây thập-tự; làm như thế, tức là hình-phạt loài người. Vậy nếu các ngươi nhờ-cậy Jêsus-Christ, Con ta, thì các ngươi chẳng phải chịu hình-phạt nữa, bởi vì Jêsus-Christ đã chịu hình-phạt thế cho các người rồi.

Đức Chúa Jêsus đã giữ trọn mọi điều-răn của Đức Chúa Trời, Ngài chẳng có một chút tội-lỗi, chẳng có một chút dơ-dáy, Ngài vốn chẳng đáng chịu chết như thế đâu, thế mà Ngài cũng đành chịu ! Vì sao ? Vì Ngài chịu thay cho chúng ta. Chúng ta đã phạm điều-răn, đáng phải chết, — Kinh-Thánh rằng: Người ta phạm điều-răn tất phải chết, — nhưng mà Đức Chúa Jêsus đã chịu chết thế cho chúng ta, đem sanh-mạng Ngài mà cứu-chuộc chúng ta, Ngài vì mọi tội-lỗi của chúng ta mà chịu thiệt-thòi, chịu tàn-hại cho đến nỗi bị treo trên cây thập-tự, ấy cũng chỉ vì tội-ác của chúng ta mà thôi. Vậy thì hiểu rằng Đức Chúa Jêsus chịu chết như thế, là thay cho chúng ta đó. Còn như Ngài vì sao mà phải giáng-thế, bị người ta khinh-dể, chê-bỏ, phải chịu đau-đớn buồn-bực, biết bao là cay-đắng khổ-sở ? Ấy cũng chỉ vì lo cho chúng ta, chịu khổ thế cho chúng ta mà thôi. Cho nên các vị phải hiểu rõ rằng vì sao mà Đức Chúa Jêsus phải bị người ta bắt đem đi đánh đòn, nhạo-cười, nhổ nước miếng vào mặt, đội mũ gai lên đầu, thậm chí đem đóng đinh Ngài trên cây thập-tự, chảy máu ra cho đến chết, mà Ngài cứ đành chịu như thế ? Bởi vì Ngài đem mạng sống của mình mà gánh-vác tội-lỗi của chúng ta, lấy huyết báu của Ngài mà cứu-chuộc chúng ta; chúng ta như tên tù-phạm đã bị định tội xử-tử, Ngài đứng bên cạnh chúng ta mà nói cùng Đức Chúa Trời rằng: Để tôi chịu chết thế cho chúng nó, xin Ngài hãy xá cho chúng nó, để chúng nó được hưởng phước đời đời ! Khi Đức Chúa Jêsus đã làm trọn công-việc cứu-chuộc rồi, thì Ngài trở về thiên-dàng, làm Cứu-Chúa chúng ta; như Kinh-Thánh có chép rằng: Đức Chúa Trời cử Ngài làm Vua, làm Cứu-Chúa, Ngài hằng đoái xem chúng ta, cho Đức Thánh-Linh cảm-hóa lòng chúng ta, để chúng ta ưa-thích đạo-lý của Ngài, tin theo Ngài, thì mọi lời cầu-nguyện của chúng ta Ngài đều nhậm cho. Ngài là Đấng ở giữa chúng ta và Đức Chúa Trời, chúng ta có điều gì muốn cầu hỏi Đức Chúa Trời, thì Ngài nói lại cho ;

chúng ta yếu-đuối không có năng-lực thì Ngài giúp-đỡ cho ; vì Ngài đã hứa làm Đấng cầu thay cho chúng ta mãi mãi. Ngài đã liều mình mà chuộc tội cho loài người, cũng đã ở trên trời cầu-khẩn Đức Chúa Trời thay cho loài người, như thế, nên Ngài có thể cứu-vớt linh-hồn chúng ta ; vậy có ai bằng lòng nhờ-cậy Ngài, thì tuy là đến chết, và đến kỳ xét-đoán trong ngày sau-rốt, cũng chẳng cần sợ. Vì đến ngày tận-thế, loài người ai ai cũng phải đứng trước mặt Đức Chúa Jêsus, chịu Ngài xét-đoán, Ngài sẽ phân-biệt kẻ lành người dữ. Khi ấy, nếu mình tự nghĩ có thể không then với Đức Chúa Jêsus, thì mình sẽ nói rằng: Tôi thật đã nhờ-cậy Ngài, vì Ngài ngày xưa đã chịu chết vì tôi ; như thế thì Đức Chúa Jêsus chắc sẽ chẳng định tội mình, mà cho được vào thiên-đàng hưởng phước đời đời.

Bây giờ Đức Chúa Jêsus cũng giảng cho mọi người đọc sách này biết, Ngài nói rằng: Các ngươi vốn phải sa vào địa-ngục, nhưng mà ta thật không muốn, cho nên ta lấy huyết ta mà chuộc tội cho các ngươi ; ta có thể cứu các ngươi, trong các ngươi ai không muốn sa vào địa-ngục chịu khổ-sở, hãy mau mau đến cùng ta !

IX.— Đức Chúa Jêsus là Cứu-Chúa có một mà thôi

Đức Chúa Jêsus có phán rằng: « Ta là đường đi,... chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha.»⁽¹⁾ Vậy nên loài người chúng ta muốn Đức Chúa Trời xá tội cho mình, tất phải nhờ-cậy Đức Chúa Jêsus mới được. Đức Chúa Trời lấy ơn cứu người, và giao cho Đức Chúa Jêsus phạm người nào muốn được ơn ấy, vậy mình muốn được ơn thì phải đến cầu-xin Đức Chúa Jêsus. Có kẻ nói rằng: Không cần cầu Đức Chúa Jêsus cũng sẽ được ơn-điễn của Đức Chúa Trời; lời ấy rất vô-lý. Vì, chẳng yêu Đức Chúa Jêsus tức là chẳng yêu ơn-điễn, người nào không chịu tiếp-rước Đức Chúa Jêsus, thì Đức Chúa Trời sẽ hình-

(1) Giảng 14 : 6.

phạt người đó rất nặng, vì người đó bỏ công-lao của Đức Chúa Jêsus. Đức Chúa Trời như là lửa rất nóng, chúng ta chẳng có thể cậy công-đức của mình để được cứu đâu, bởi vì công-đức của mình đâu tốt thế nào, cũng có sự xấu ở trong, như ông thánh Phao-lô có nói rằng: « Vì chẳng có một người nào bởi việc làm theo luật-pháp mà sẽ được xưng công-bình.... »¹ Nếu mà cậy công-đức mình có thể được vào thiên-đàng, thì mình ta cũng cứu lấy ta được, còn cần gì đến Đức Chúa Jêsus chịu chết thế cho mình nữa? Song le, tôi xin khuyên các vị, chớ có cậy công-đức của mình: đừng nhờ danh-giá của mình, đừng nói rằng mình là công-bình, đừng nói rằng mình hay cứu-giúp người khác, bởi vì các điều đó chẳng có thể cứu linh-hồn mình đâu, chỉ có nhờ-cây công-lao của Đức Chúa Jêsus thì mới được cứu mà thôi. Lại có những người khác nói rằng: Ta đã theo đạo Đức Chúa Jêsus rồi, ta thường thường đọc Kinh-Thánh, giữ ngày lễ, hằng đi nhà-thờ lễ-bái Đức Chúa Trời, như thế thì ta được cứu. Ở trên đời này, có rất nhiều người nghĩ như thế; song đến cùng sẽ cũng có thể sa vào nơi địa-ngục! Vì sao? Vì chẳng chịu nhờ-cây công-lao của Đức Chúa Jêsus, mà chỉ nhờ các lễ bề ngoài, như là: phép rửa tội, phép ăn tiệc thánh, cùng là các điều-lệ của Hội-thánh. Nào có biết rằng những điều đó chẳng có thể làm cho người ta được cứu, duy chỉ có huyết báu của Đức Chúa Jêsus là mới có thể rửa chúng ta cho được sạch.

Lại có người khác nói rằng: Cầu xin các người thánh, các thiên-sứ, và đức bà Ma-ri thì được cứu. Song những điều ấy cũng là giả-dối cả: các thánh-đồ không có thể cứu-chuộc người ta, như Kinh-Thánh đã chép rõ-ràng. Người đời chúng ta chỉ có một Đấng giải-hòa mà thôi, tức là Đức Chúa Jêsus-Christ, trừ Ngài ra không còn cách cứu nào khác, không còn nhờ-cây ai được. Nên xin các vị chớ trông-cậy người khác, một chỉ tin-

(1) Rô-ma 3 : 20.

nhờ Đức Chúa Jêsus thì được. Bây giờ Đức Chúa Jêsus đang ngồi tại tòa thi-ân, kêu-gọi những người tội-lỗi đến cùng Ngài, thì Ngài tha tội cho, như thế các vị còn muốn cầu ai? Dầu cầu ai cũng vô-ích, thà cầu ngay Đức Chúa Jêsus còn có ích hơn; không cứ người giàu, người nghèo, người nam, người nữ, người già, người trẻ, không cứ dân nước nào, đều có thể cầu Ngài được. Nếu không cầu Ngài, thì lại có tội, vì Ngài đã phán rằng cả muôn dân đều phải trông-cậy Ngài mới được cứu-rỗi, bởi vì Ngài là Thần. Vậy tôi xin khuyên các vị đừng có tự lừa-dối mình, cũng đừng cho ai lừa-dối mình mà nói bậy rằng: người này có thể cứu ta, người kia có thể cứu ta; vì Đức Chúa Trời chỉ lập một Đức Chúa Jêsus làm Đấng Cứu-thế mà thôi, ngoài Đức Chúa Jêsus ra thì trên trời dưới đất chẳng còn ai có thể cứu được loài người vậy.

X.— Đức Chúa Jêsus là Đấng Cứu-thế hơn-ai

Đức Chúa Jêsus đã từ trời giáng xuống, thay vì chúng ta mà chịu sự cay-đắng khổ-sở cho đến chết, xem thế thì đủ hiểu Ngài rất thương-yêu chúng ta; mà Ngài cũng nói rằng: « Chẳng có sự yêu-thương nào lớn hơn là vì bạn-hữu mà phó sự sống mình.»⁽¹⁾ Vì sao Ngài lia-bỏ nơi trời thánh-sạch, mà đi đến thế-giới tội-lỗi này? Vì sao Ngài ra khỏi nơi thiên-sứ hát mừng mà đến thế-gian chịu ma-quỉ thử-thách? Vì sao Ngài bỏ sự vui-vẻ của thiên-đàng, cùng sự vinh-hoa của Con Đức Chúa Trời mà xuống đây để chịu khổ chịu chết ở trên cây thập-tự? Là vì Ngài có lòng hơn-ái rất lớn-lao vậy. Như chúng ta vốn chẳng biết thương-yêu Ngài, vốn hay phạm tội nghịch cùng Ngài, thế mà trong khi chúng ta còn là kẻ có tội, Ngài đã giáng xuống chịu chết thế cho chúng ta, mà Ngài nói là vì yêu bạn-hữu, kỳ thực là yêu kẻ thù-nghịch vậy. Khi Ngài ở thế-gian này, luôn luôn tỏ ra sự thương-yêu: thấy người đau-ốm, Ngài

(1) Giảng 15 : 13.

chữa cho lành ; thấy người buồn-bực, Ngài yên-ủy cho được vui lòng ; thấy người nghèo-túng, Ngài liền thương-xót ; khi nào Ngài cũng làm bạn với kẻ có tội. Có một ngày kia, Ngài nghĩ đến thành Giê-ru-sa-lem sẽ phải chịu hoạn-nạn mà chảy nước mắt ; khi Ngài chịu đóng đinh trên cây thập-tự, cũng thương-xót tên trộm cướp đồng chịu đóng đinh với Ngài mà hứa cho nó rằng : « Hôm nay ngươi sẽ được ở với ta trong nơi Ba-ra-đi. »¹ Ngài lại thương-xót những kẻ đóng đinh Ngài, cầu xin Đức Chúa Trời tha tội cho chúng nó, vì chúng nó chẳng hiểu việc mình làm là đều dữ. Đức Chúa Jê-sus chẳng phải không có thể gọi thiên-sứ xuống để mà cứu Ngài, song Ngài chẳng muốn, vì nếu không chịu chết thay cho chúng ta như thế, thì chúng ta chẳng được cứu-rỗi. Ngài rất thương-yêu loài người chúng ta, cho nên bằng lòng uống cái chén cay-đắng cho đến cùng. Đức Chúa Jê-sus đã chết, đã sống lại và lên thiên-dàng rồi, song mãi đến bây giờ Ngài vẫn cứ thương-yêu chúng ta là kẻ có tội như thể ngày xưa, bây giờ Ngài hằng cầu-nguyện trước mặt Đức Chúa Trời cho chúng ta, Ngài thương-xót chúng ta chẳng thôi, lại sai Đức Thánh-Linh đến giúp-đỡ chúng ta, thường đợi chúng ta đến, Ngài muốn cứu vớt chúng ta ; Ngài thương các vị lăm, Ngài chịu chết thế cho các vị, Ngài đoái trông các vị hoài, kéo các vị đến cùng Ngài, vậy Ngài yêu các vị đến rất đôi là thế, các vị còn chưa tiếp-rước Ngài sao ? Ngài chưa quở-trách các vị, để tha hồ các vị, dầu các vị đã phạm biết bao điều tội-lỗi, Ngài còn khoan-thứ cho, Ngài mong các vị hối-cải, để Ngài tha tội cho ; ví như các vị có người bạn-hữu, thấy các vị phải tù, bằng lòng bỏ nhiều tiền ra, để chuộc các vị ra khỏi tù, có lẽ cũng liều mạng mình để cứu lấy các vị, như thế, các vị nào quên ơn của người bạn đó ? Nay Đức Chúa Jê-sus đã làm nhiều công-việc để cứu các vị đặng khỏi sự chết, khỏi sự hình-phạt đời đời, để các vị được hưởng vĩnh-phước. Nay Đức

(1) Lu-ca 23 : 43.

Chúa Jêsus lại đem những dấu bị đóng đinh, và các thương-tích bị đòn bị đâm cho các vị xem, như phán cùng các vị rằng: Hãy xem ta thương-yêu các người đến đâu, ta bây giờ vẫn cứ yêu các người, hãy đến cùng ta, để ta cứu các người ra khỏi vòng tội-lỗi!

Các vị chớ nên coi khinh Đấng Cứu-Chúa rất từ-bi, chớ nên bỏ sự yêu rất lạ của Ngài, các vị chắc chẳng bao giờ gặp được một bạn-hữu nào giống như Ngài đâu, cho nên phải nhờ-cậy Ngài, tin Ngài và yêu-mến Ngài. Ngài bao giờ cũng có lòng nhơn-từ hay thương-xót, Ngài có thể yên-uyể các vị, dắt đem các vị, phù-hộ các vị, cứu các vị ra khỏi mọi sự gian-nan, buồn-bực, lo-lắng của đời này; Ngài có thể làm cho các vị không sợ chết, đưa các vị vào thiên-đàng, để các vị được hưởng sự sung-sướng đời đời! Vậy tôi xin khuyên các vị hãy đến cùng Đấng Cứu-Chúa nhơn-ái đó.

XI.— Đức Chúa Jêsus ở đâu?

Người xưa có câu rằng: «Tôi muốn biết thể nào mà tìm Ngài, thể nào cho tôi được đi tới nơi Ngài;» nên phàm kẻ có tội đều muốn biết Đức Chúa Jêsus ở đâu. Song le, bây giờ Ngài chẳng ở tại trái đất này, nhưng ở trên thiên-đàng; ai muốn tìm Ngài, đến nơi đó thì chắc sẽ thấy Ngài, Ngài đang ngồi tại tòa ban ơn, đợi người ta đến cầu phước vĩnh-viễn. Chử e các vị sẽ nói rằng Ngài ở xa thế, ta đến thể nào được? Song tôi không khuyên các vị phải mang chính mình đi, nhưng chỉ dùng lời cầu-nguyện của các vị mà thôi, các vị cầu-nguyện thì Ngài nhậm lời ngay. Nói như thế, chắc các vị sẽ bảo rằng khó hiểu lắm, nhưng tôi xin nói thật, bỗn-tánh Đức Chúa Jêsus y như Đức Chúa Trời, Ngài ở khắp mọi nơi, Ngài đã phán cùng các môn-đồ Ngài rằng: «Ta thường ở cùng các người luôn cho đến tận thế.»¹ Vậy nếu là môn-đồ của Đức Chúa

(1) Ma-thi-ơ 28 : 20.

Jêsus, thì trong khi có sự buồn-bã, có mắc đau-ốm, chắc có Đức Chúa Jêsus ở cùng với mà yên-uy cho, hoặc người có bệnh ở một mình trong phòng, cầu xin Đức Chúa Trời tha tội, thì Đức Chúa Jêsus cũng ở đó mà nghe thấy, và phán rằng: «Hỡi con, hãy vững lòng, tội-lỗi con đã được tha.»¹

Môn-đồ của Đức Chúa Jêsus không cứ họp lại ở đâu, thì Ngài cũng ở đó, vì Ngài đã phán rằng: «Nơi nào có hai ba người nhơn danh ta mà nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ.»² Vậy ai đọc đoạn sách này, Đức Chúa Jêsus cũng ở bên cạnh người đó, và cũng phán y như các lời đó mà gọi người ấy đến cùng Ngài. Nếu các vị thật lòng tìm Ngài, không cần phải đi xa, chỉ tức khắc cầu-nguyện, thì Ngài liền nghe thấy và ở gần các vị ngay, bấy giờ nếu có ai đứng giáp bên cạnh các vị cũng chưa gần bằng Ngài, vì Ngài ở trong lòng, ở nơi miệng của các vị, Ngài kêu các vị hãy mở cửa lòng ra, để Ngài vào ở, các vị đi đâu, Ngài cũng đi đó, hai tay Ngài cầm đầy những sự phước để ban cho các vị, đường của các vị đi, nơi của các vị ở, Ngài cũng xem-xét đến cả. Vì sao thế? Vì Ngài muốn giúp-đỡ các vị.

Buổi sớm khi các vị dậy, Ngài cũng đứng đó, muốn ban cái áo công-lao của Ngài cho mà mặc, lại muốn đem bánh sanh-mạng của Ngài cho mà ăn, ngõ linh-hồn các vị không chết; trong lòng các vị có một chút đức-tin đến Ngài, Ngài cũng giơ tay giúp-đỡ; các vị có một chút lòng hối-cải, Ngài liền biết ngay; các vị chưa mở miệng cầu xin Ngài, Ngài đã định ý trả lời; mọi lời nói của các vị Ngài đều nghe hết. Một người có tội không cứ ở nơi nào, Đức Chúa Jêsus cũng biết, cho nên không cứ người nước nào, giống nào, hoặc ban ngày, hoặc ban đêm, hoặc ở ngoài đường, hoặc ở trong nhà, đều có thể đến cùng Đức Chúa Jêsus cả.

(1) Ma-thi-ơ 9 : 2. (2) Ma-thi-ơ 18 : 20.

XII.—Câu « Đến cùng Đức Chúa Jêsus » có ý nghĩa gì ?

Có lẽ các vị muốn hỏi tôi rằng: Ông bảo chúng tôi đến cùng Đức Chúa Jêsus, ý nghĩa ấy là thế nào? Ngài ở trên trời, thế nào chúng tôi đến nơi Ngài và nói chuyện với Ngài được? Ông nói rằng Ngài ở khắp mọi nơi, song chúng tôi chẳng trông thấy Ngài ở đâu, thì đến cùng Ngài thế nào? Nếu bây giờ Đức Chúa Jêsus ở trên trái đất này như ngày trước, thì chúng tôi cũng chẳng quản gì khó-nhọc mà đi đến nơi Ngài; chúng tôi sẽ bán hết đồ-đạc của mình để lấy tiền ăn đường, dầu đường xa đến đâu, chúng tôi cũng phải đi đến cùng Ngài, chúng tôi cũng nhứt-định đi ngay; dầu sẽ có nhiều người vây lấy Ngài, thì chúng tôi cũng chen vào cho tới trước mặt Ngài; nếu trông thấy Ngài, thì chúng tôi sẽ quì xuống dưới chơn Ngài mà cầu rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus, xin Ngài cứu chúng tôi cùng! Nay chúng tôi chẳng phải xin Ngài chữa con mắt mù, cũng chẳng phải xin Ngài chữa cái chơn què, chỉ cầu xin Ngài tha tội cho chúng tôi mà thôi, bởi vì lòng chúng tôi đầy sự gian-ác, Đức Chúa Cha giận chúng tôi, cho nên chúng tôi phải sa vào địa-ngục, nhưng bây giờ chúng tôi xin Chúa tôi, đừng để cho chúng tôi phải chết. Song tiếc thay Đức Chúa Jêsus bây giờ không ở thế-gian này, chúng tôi không thể nói chuyện với Ngài được, vậy chúng tôi thật chẳng hiểu câu chuyện « Đến cùng Đức Chúa Jêsus » là nghĩa gì?

Hỡi các vị, đây tôi xin nói rõ ràng để các vị hiểu: các điều mà tôi đã nói về « Đến cùng Đức Chúa Jêsus » trên kia, đều là nói về mọi sự ở trong lòng cả, nếu bây giờ các vị có lòng thật hướng về Đức Chúa Jêsus, thì biết ngay, ấy tức là « Đến cùng Đức Chúa Jêsus » đó. Các vị muốn trông thấy mặt Ngài, không cần làm việc chi cho lắm, chỉ cần lấy thành-tâm mà cầu Ngài thì được, các vị cầu như người mù ngày xưa rằng: « Lạy Jêsus con vua Đa-vít, xin thương-xót tôi cùng! »¹ thế là được.

(1) Lu-ca 18 : 38.

Chúng ta sanh tại thời nầy là tốt hơn lúc Đức Chúa Jêsus ở thế-gian nầy, vì bấy giờ nếu có ai muốn cầu-xin Ngài, thì phải đến tận trước mặt Ngài mới có thể, nhưng hiện nay không cần phải thế; các vị có cầu xin đến Ngài, thì Ngài dầu ở trên trời cũng nghe thấy cả, các vị không trông thấy Ngài, nhưng Ngài trông thấy các vị; vả, mọi ý-tưởng ở trong lòng các vị, Ngài cũng biết hết cả.

Sự « Đến cùng Đức Chúa Jêsus » là việc làm ở trong lòng, nếu các vị thấy mình có tội-lỗi, có sự khó-khăn, hãy tin-cậy Ngài, thì Ngài có quyền-năng tha tội, và yên-ủ lòng các vị, cứu-vớt các vị; nếu các vị bằng lòng nhờ-cậy Ngài, thì Ngài tức là một bạn-hữu rất thân-thiết của các vị. Như vậy lòng các vị thấy những điều đó ra thế nào? Có phải là dường như mắt đã trông thấy mặt Ngài, tai đã nghe thấy tiếng Ngài không? Nếu các vị trong lòng đã biết nghĩ ra những lời như thế, thì chắc biết nói rằng: « Lạy Đức Chúa Jêsus, hãy cứu tôi; » ấy, khi đó các vị đã đến cùng Đức Chúa Jêsus rồi.

XIII.—Nhờ sự cầu-nguyện mà đến cùng Đức Chúa Jêsus

Hiện nay các vị dầu không thể thấy được Đức Chúa Jêsus, song muốn nói chuyện với Ngài cũng có thể được, bởi vì dùng lời nói mà xin Đức Chúa Jêsus, tức là cầu-nguyện.

Các vị nhờ danh Đức Chúa Jêsus mà cầu-nguyện, thì Đức Chúa Cha ở trên trời chắc nhậm cho, các vị được Đức Chúa Cha trên trời tiếp-nạp, ấy là được ơn-diễn rất lớn. Kinh-Thánh dạy người ta khi gặp khốn-khó, thì phải tỉnh-thức và cầu-nguyện, phải cầu-nguyện chẳng thôi.

Khi các vị cầu-nguyện, không cần dùng lời văn-hoa, chỉ cứ trong lòng muốn nói điều gì thì nói điều ấy, bất tất phải nói những lời êm tai, chỉ dốc một lòng hướng về Đức Chúa Trời, ấy là cầu-nguyện.

Cầu-nguyện tại chỗ nào cũng được, Đức Chúa Jêsus khi nào cũng đợi-chờ những lời cầu-nguyện của chúng ta, tại Ngài lúc nào cũng nghe thấy. Người ta muốn thấy một vị vua, hay là một ông quan lớn, là sự khó lắm, song đến như Đức Chúa Jêsus thì chẳng vậy, ai muốn cầu xin Ngài đều được cả. Nếu các vị muốn được tha tội, muốn được lòng mới, muốn được đức-tin, muốn được thánh-sạch, muốn được yên-vui, hãy cầu xin Đức Chúa Jêsus, thì Ngài ban cho.

Xin đừng sợ rằng cầu không được, Ngài chắc trả lời, vì Ngài đã phán rằng: «Hãy xin, sẽ được.»¹ Ngài đã hứa sẽ cứu các vị, thì chẳng hề sai lời, vậy các vị chớ lo-sợ mà không cầu-nguyện. Nếu các vị thấy lòng mình đầy sự xấu-xa, thì nên cầu-nguyện cùng Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa xin cứu tôi cùng, kéo tôi chết mất. Các vị phải thường thường cầu-nguyện, và phải kiếm một nơi kín-đáo đóng cửa lại mà cầu-nguyện nữa. Nếu ban ngày không được rảnh, thì phải dậy cho sớm mà cầu, đem mọi sự mình ngổ cùng Chúa mà nói rằng: Tôi xấu-xa lắm, không có sức mà sửa mình, vì thế tôi buồn-bã, khó-nhọc lắm. Hãy xưng mình là kẻ có tội mà xin Ngài tha cho. Lại hãy siêng-năng xem Kinh-Thánh, cầu-nguyện cùng Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, tôi khó hiểu lắm, lòng tôi dốt-nát, xin Chúa mở trí tôi, ban Đức Thánh-Linh cảm-hóa lòng tôi, giúp-đỡ tôi đến cùng Đức Chúa Jêsus, để tôi tin và yêu-mến Ngài, nghe lời Ngài, nhờ Ngài cứu tôi ra khỏi vòng tội-lỗi, để tôi sắm-sửa vào thiên-đàng.

Người nào mỗi ngày đem lòng hướng về Đức Chúa Trời, ấy là cầu-nguyện đó, hoặc có khi không được trả lời ngay, nhưng chớ lo, sau này chắc sẽ được trả lời. Người mà có lòng cầu-nguyện thì linh-hồn không khi nào phải chết đâu, khi cầu-nguyện thì nói rằng: Lạy Chúa, xin thương-xót tôi là kẻ có tội; như vậy thì chắc được cứu.

(1) Ma-thi-ơ 7 : 7.

XIV.—Nhờ cậy đức-tin đến cùng Đức Chúa Jêsus

Ở trong Kinh Tân-ước, xem ra nhiều câu nói về hai chữ đức-tin lắm, trong đó có chép rằng: Người nào tin Đức Chúa Jêsus thì được kể là công-bình, vì thế mà người đó được cứu-rỗi. Lại khuyên người ta tin Đức Chúa Jêsus thì được cứu-rỗi. Chữ tin ấy nghĩa là không hồ-nghi một chút nào, dốc một lòng mà nhờ-cậy vậy. Thí-dụ như một người đương đói bụng, có người khác đưa đồ ăn cho mà ăn, nói rằng: Anh hãy ăn bát cơm này đi! Mà khi đó trời tối lắm không xem thấy gì cả, nhưng người đó cứ tin lời người kia, và cầm lấy mà ăn, thế tức là tin vậy. Lại thí-dụ một người có bệnh, thầy thuốc làm thuốc cho uống, người bệnh vì tin thầy thuốc, liền uống ngay, thế tức là tin vậy.

Đức Chúa Jêsus đã đến thế-gian này chịu chết thế cho chúng ta, Ngài dạy chúng ta phải tin Ngài vì Ngài đã chuộc tội cho chúng ta rồi, Ngài đã dùng huyết Ngài mà mua chúng ta. Các vị chịu nghe lời Ngài, chịu nhờ-cậy Ngài, thì Ngài gìn-giữ linh-hồn các vị khỏi phải sa vào địa-ngục, Ngài có thể làm được việc đó. Ngài có lương-thực cho các vị ăn, các vị ăn thì được sống đời đời. Ngài cũng có thuốc cho các vị uống, chữa được mọi sự xấu ở trong lòng cùng mọi chứng bệnh của các vị, để các vị khỏi chết. Vậy các vị hãy yên tâm mà đến cùng Ngài, tin-cậy Ngài, thì các vị được cứu.

Các vị chỉ cần tin những lời Đức Chúa Jêsus đã phán là đủ rồi, ý-nghĩa về câu «Đến cùng Đức Chúa Jêsus» cũng là thế. Đức Chúa Jêsus chịu chết thế cho các vị, đều đó các vị cần phải tin cho chắc-chắn, thì rất là có ích, bởi vì Ngài đã mở cửa ngục ra cho các vị, các vị tin Ngài thì hãy chạy ra cho mau. Ngài chịu vác hết mọi sự khốn-khó cho, mọi tội-lỗi của các vị Ngài cũng bằng lòng gánh lấy cho, các món nợ của các vị, Ngài cũng bằng lòng trả hộ cho nữa, vậy các vị hãy nên vui-mừng.

Ngài ban cách rồi linh-hồn cho các vị, nếu các vị bằng lòng nhận lấy thì ấy là thuộc về các vị, các vị hãy giơ tay ra mà nhận lấy đi ! Nay các vị khác nào như một người con bị cha đuổi ra ngoài, không được ở trong nhà của cha, nhưng nếu bằng lòng nhờ-cậy Đức Chúa Jêsus thì Ngài dắt đem các vị trở về được, vì có Đức Chúa Jêsus thì Cha chắc sẽ nhận-tiếp các vị, các vị tin các lời này, thì hãy nên nói rằng : ta sẽ đứng dậy mà trở về nơi Cha.

Các vị muốn người ta tin lời nói của mình, Đức Chúa Jêsus cũng muốn các vị tin lời nói của Ngài, bởi vì Ngài có quyền tha tội và cứu các vị ; nếu các vị không tin lời Ngài, thì là có tội. Có lẽ các vị vì thấy mình mắc tội nhiều quá, nên không muốn đến cùng Ngài chẳng ? Nếu vậy khác nào như các vị nói rằng Ngài không thể tha tội cho mình được.

Đức Chúa Jêsus đã phán rằng Ngài có thể cứu mọi người nhờ-cậy Ngài để đến cùng Đức Chúa Trời, vậy các vị không muốn nhờ-cậy Ngài, thì khác nào nói rằng Ngài là kẻ nói dối ; nhưng xin các vị phải tin Ngài chắc làm được những việc mà Ngài đã hứa, các vị phải lập-tức đến cùng Đức Chúa Jêsus mà nói rằng : Lạy Chúa ! tôi tin Ngài, xin Ngài giúp-đỡ tôi về mọi sự tôi chưa tin hẳn ; tôi tin Ngài có thể cứu tôi cho đến sau cùng, xin Ngài hãy cứu tôi !

XV. — Các vị gánh lấy tội-lỗi, sao bằng đến cùng Đức Chúa Jêsus ?

Có lẽ các vị bảo rằng : tôi là kẻ tội-lỗi biết bao, Đức Chúa Jêsus là Đấng thánh-sạch biết bao, thế nào mà tôi đến gần nơi Ngài được ? Bộ tôi thế này, lẽ nào Ngài bằng lòng tiếp-rước tôi ? Vậy tôi há chẳng phải đợi đến khi hết mọi sự xấu rồi mới đến cùng Ngài sao ? Không phải thế đâu, nếu nghĩ thế thì sai-lầm, bởi vì các vị có nhiều đều tội-lỗi, thì Đức Chúa Jêsus mới kêu các vị đến cùng Ngài, để Ngài tha cả mọi tội cho ; Đức

Chúa Jêsus có ý giáng xuống thế-gian, là chỉ để cứu-vớt những kẻ có tội mà thôi, nên chỉ Ngài nói rằng: «Ta không phải đến gọi kẻ công-bình hối-cải, song gọi kẻ có tội.»¹ Câu đó giải nghĩa thế nào? Nghĩa là trên đời này vốn không có ai là kẻ công-bình, song le có kẻ tự nghĩ mình là người công-bình, những người như thế, Đức Chúa Jêsus để mặc họ, không kêu họ, chỉ kêu những người nhận mình là kẻ có tội mà thôi.

Chúng ta chẳng lừa-dối Đức Chúa Jêsus được, tất phải y theo lương-tâm của mình mà đến cùng Đức Chúa Jêsus, bởi vì chúng ta ai nấy đều có tội lớn, ai nấy đều đã phạm luật-pháp của Đức Chúa Trời, chúng ta đâu chưa làm sự ác, nhưng sự ác đã ở trong lòng chúng ta; chúng ta đã coi khinh Đức Thánh-Linh cùng sự yêu-thương của Đức Chúa Jêsus-Christ. Mọi việc của chúng ta làm chẳng một điều nào là lành cả, cũng không thể làm cho mình nên người lành, vậy đi nói với Đức Chúa Jêsus rằng tôi là người công-bình, ấy là nói dối. Các vị chớ có nghĩ rằng mình là người giàu-có tích được nhiều của, chẳng túng-thiếu chút nào; biết đâu rằng các vị thật là khốn-khó, nghèo-ngặt, đui-mù và trần-truồng. Vậy các vị muốn đến cùng Đức Chúa Jêsus phải nhận biết mình chẳng có công-lao gì cả.

Ngày xưa Đức Chúa Jêsus có phán lời vi-dụ rằng: «Có hai người lên đền-thờ cầu-nguyện: một người Pha-ri-si và một người thu thuế. Người Pha-ri-si đứng cầu-nguyện thầm như vậy: Lạy Đức Chúa Trời, tôi tạ ơn Ngài, vì tôi không phải như người khác, tham-lam, bất-nghĩa, gian-dâm.... Người thu thuế đứng xa xa, không dám ngược mắt lên trời, đấm ngực mà rằng: Lạy Đức Chúa Trời, xin thương-xót lấy tôi, vì tôi là kẻ có tội! Ta nói cùng các người, người này trở về nhà mình, được xưng công-bình hơn người kia; vì ai tự nhắc mình lên sẽ phải hạ xuống, ai tự hạ mình xuống sẽ được nhắc lên.»² Nếu chúng ta muốn được Đức Chúa Jêsus tiếp-rước

(1) Lu-ca 5 : 32. (2) Lu-ca 18 : 10-14.

minh, cũng phải nói như lời người thâu thuế mà rằng: Lạy Đức Chúa Trời, xin thương-xót lấy tôi, vì tôi là kẻ có tội.

Chúng ta không cần phải đợi đến lúc tránh khỏi hết mọi sự xấu rồi mới đến cùng Đức Chúa Jêsus, vì chúng ta đầy mình tội-lỗi, không thể tự rửa cho sạch được, chỉ có nhờ huyết báu của Đức Chúa Jêsus mới được sạch thôi; chúng ta tự mình không thể làm cho mình được lành, tất phải đến cùng Đức Chúa Jêsus mới được. Nếu chúng ta không khứng, thì cả đời không được lành bao giờ, vậy sự cần nhứt cho chúng ta là đến cùng Đức Chúa Jêsus. Cho nên tôi khuyên các vị nên lập-tức đến cùng Ngài, xin đừng nói đợi đến ngày mai, càng đợi thì càng luống công mà thôi. Trong lòng các vị đã chứa biết bao điều xấu, Đức Chúa Jêsus cũng biết hết cả, Ngài kêu các vị phải lập-tức đến cùng Ngài, Ngài đang đợi-chờ các vị, đang giơ hai tay ra để tiếp-rước các vị, các vị bây giờ biết mình nhiều tội-lỗi, biết mình có lòng cứng-cỏi, thì hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus. Tuy là mắc nhiều tội-lỗi, song đến cùng Đức Chúa Jêsus thì Ngài tha hết cả cho, vậy còn gì tốt hơn nữa?

XVI.— Các người trẻ tuổi hãy nên đến cùng Đức Chúa Jêsus !

Kinh-Thánh có chép rằng: «Kẻ đến sớm cùng ta, chắc là tìm thấy ta.» Lời đó là chép riêng cho những người trẻ tuổi. Vậy hỡi các vị là người trẻ, hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus. Có lẽ các vị sẽ nói rằng: ta bây giờ còn trẻ, cần chi phải đến cùng Ngài, để ta hãy hưởng qua mọi thú vui ở đời đã, rồi đến khi già, ta sẽ tin Ngài cũng chưa chậm. Xin các vị đừng nghĩ như thế, các vị há biết mình sống được bao lâu? dầu các vị còn trẻ mặc lòng, song cũng đã phạm nhiều luật-pháp của Đức Chúa Trời rồi, nếu các vị bây giờ qua đời thì cũng phải sa địa-ngục, các vị biết thế nào được mình có thể lớn lên, hưởng chi là mãi đến già? Có nhiều người tuổi trẻ phải qua đời; vậy cậy gì sự

trẻ? có lẽ kỳ chết là ngày hôm nay cũng không biết chừng! Cho nên tôi xin khuyên các vị nên lập-tức đến cùng Đức Chúa Jêsus.

Các vị đừng tưởng rằng làm môn-đồ của Đức Chúa Jêsus là buồn-bã lắm, phải biết rằng có làm môn-đồ Đức Chúa Jêsus mới có sự vui-vẻ thật, nhiều người đã từng-trải rồi, các vị hỏi họ, thì họ sẽ cũng trả lời như thế, vậy các vị đến cùng Đức Chúa Jêsus, thì biết sự này là thật. Sự bình-yên của Đức Chúa Jêsus tốt hơn sự bình-yên của đời này nhiều lắm, Đức Chúa Jêsus muốn cho các vị hưởng sự bình-yên sung-sướng thật, nên chỉ kêu-gọi các vị đến cùng Ngài. Vậy các vị há nên nói rằng không tin Ngài, không đến cùng Ngài ư? Ngài đã khuyên các vị phải tin Ngài, phải lập-tức tin Ngài, phải nghe theo Ngài ngay; nếu các vị nay lần mai nữa, thì càng đặng tội cùng Ngài, thì càng tích lại cho mình nhiều điều giận về ngày tận-thế.

Các vị nói rằng đợi đến khi già rồi mới hối-cải, các vị không biết rằng một người hối-cải, phải có Đức Thánh-Linh giúp-đỡ mới được, các vị muốn khi trẻ hầu việc ma-quỉ, khi già mới hầu việc Đức Chúa Trời, các vị có chắc khi ấy Ngài sẽ khứng ban Đức Thánh-Linh cho các vị không? Tôi e rằng chẳng khứng, vì là như coi khinh Đức Thánh-Linh vậy; lại e rằng bấy giờ lòng các vị đã cứng-cỏi, không muốn hối-cải nữa, vì tôi thấy có ít người đến già rồi mới tin Đức Chúa Jêsus. Các vị bây giờ đang trẻ còn chưa muốn tin, tôi e rằng đến cuối-cùng các vị cũng chẳng muốn tin nữa, ấy là vì có các vị đã hay làm điều dữ, thì sẽ thấy khó lắm mà bỏ nó đi.

Các vị nói đợi đến sau này mới tin, biết đâu rằng đến lúc bấy giờ, ma-quỉ nó sẽ làm quấy-nhiều lòng các vị, bó-buộc các vị, bắt các vị làm nô-lệ nó cả đời; nó ngày ngày sẽ dùng dây thừng buộc chặt các vị, chẳng cho các vị được tự-do. Các việc xấu của các vị đã làm, khác nào như những cái dây để buộc mình, việc làm nhiều thì dây buộc cũng nhiều; các vị nay lần mai nữa, chẳng khứng nghe lời Đức Thánh-Linh, mà về cùng

Đức Chúa Jêsus, thì những cái dây nó buộc các vị càng chặt. Vậy khá mau mau nhờ-cậy Đức Chúa Jêsus, để Ngài mở những dây buộc ra cho các vị, hầu cho các vị được tự-do.

Cho nên tôi xin khuyên các vị nên nhơn lúc còn trẻ mà trở lại nhờ-cậy Đức Chúa Jêsus, nếu các vị có lòng đến cùng Ngài, hãy đến ngay lập-tức, Ngài thật có thể đem các vị ra khỏi sự gian-ác của đời này; khi các vị gặp cơn khốn-khó, thì Ngài yên-ủi mà giữ-gìn cho các vị được khỏi nguy-hiểm. Vậy các vị chớ còn lẩn-lữa làm chi, phải lập-tức tiếp-rước Đức Chúa Jêsus làm bạn-hữu của mình, hãy cầu-nguyện trong lòng rằng: Hỡi Cha, Ngài là Đấng diu-dắt tôi từ khi tôi còn nhỏ, xin Ngài bây giờ cũng diu-dắt tôi như vậy.

XVII. — Những người đứng tuổi cùng những người già cũng nên đến cùng Đức Chúa Jêsus

Đời các vị đến bây giờ đã qua đi một nửa rồi, khác nào như buổi sớm đã qua, không bao lâu thì tới buổi tối, lúc bấy giờ dường như giờ chết hầu đến, đời sống của các vị chắc chẳng dài được bao lâu nữa, nên xin khuyên các vị cũng hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus. Có lẽ các vị muốn nói rằng: Chúng tôi bận việc lắm không có thì-giờ; thế là các vị bỏ quên sự rất cần.

Sự rất cần là gì? Tức là sự đến cùng Đức Chúa Jêsus. Mọi sự của đời này, không yêu cũng được; mạng sống của mình, không yêu nữa cũng được; song có một điều, tức không yêu Đức Chúa Jêsus thì không được! Bởi vì sự đến cùng Đức Chúa Jêsus để được rỗi linh-hồn, là sự rất cần, nhưng các vị lo về việc xác-thịt đã bấy nhiêu năm mà chưa lo đến việc rỗi linh-hồn, đó là việc rất cần, mà các vị chưa hề lo-liệu, còn những việc không cần thì lại để cả tâm-trí vào mà làm; sau này các vị sẽ phải qua đời, khi ấy dầu mình là người giàu, hay là người nghèo, có quan-hệ gì đâu, nhưng mà đã tin Đức Chúa Jêsus hay là chưa tin, thì là quan-hệ lắm!

Có nhiều người đồng một thời với các vị, bây giờ họ đã qua đời rồi, còn các vị được ơn Đức Chúa Trời cho còn sống, ấy là Ngài ban dịp tiện cho các vị hối-cải, để tin-cậy Đức Chúa Jêsus đó. Hối các vị là những người già, tôi xin khuyên các vị hãy hối-cải cho mau, hãy liệu-định ngay bây giờ! Một người tuổi trẻ, có lẽ còn sống lâu, song người đã già, thì không thể được. Vậy các vị chưa tin Đức Chúa Jêsus, khi qua đời rồi, các vị đứng thế nào được ở trước mặt Ngài mà chịu xét-đoán? Khi ấy các vị chắc không có lời gì đáp lại Đức Chúa Jêsus đâu, nên tôi xin khuyên các vị lập-tức đến cùng Đức Chúa Jêsus ngay bây giờ, đừng có chậm một phút nào nữa. Các vị có lòng thành cầu đến Đức Chúa Jêsus, thì Ngài ban Đức Thánh-Linh giúp-đỡ đức-tin cho các vị. Ngài vẫn bằng lòng nghe lời cầu-nguyện của các vị, các vị bây giờ cầu-xin Ngài cũng còn được. Đã lâu lắm các vị không chịu nghe theo Đức Chúa Jêsus, song Ngài cứ kêu-gọi các vị đến cùng Ngài hoài. Ngài yêu các vị, muốn cứu các vị lắm! Các vị chớ có coi khinh sự yêu của Ngài; hãy mau mau hối-cải để tránh khỏi sự hình-phạt ngay sau; hãy mau mau hối-cải để thoát khỏi lửa nơi địa-ngục; hãy mau mau chạy đến cùng Đức Chúa Jêsus, bởi vì Ngài có thể cứu-vớt các vị.

XVIII.—Những người không muốn sắm-sẵn cũng phải đến cùng Đức Chúa Jêsus

Hối các vị là những người trái-nghịch với luật-pháp của Đức Chúa Trời, đang đi trong con đường chết, chẳng bao lâu chắc phải sa vào địa-ngục; thế mà các vị chẳng lấy làm sợ, còn cứ chăm chăm về những việc thế-tục, tưởng những sự đó là cần, còn sự về sau này thì không cho là cần, này, các vị hãy nghe lời Đức Chúa Jêsus phán: «Nếu ai được cả thiên-hạ mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì?»¹

(1) Lu-ca 9 : 25.

Vì thử các vị thấy nhiều người đang đi trên núi có nhiều hang-hổ, vừa đi vừa nói chuyện cách thích lắm, thì tưởng chẳng có nguy-hiểm gì, nhưng họ bỗng-chức ngã xuống hang núi, bị chết, lúc bấy giờ các vị mới kêu họ phải đi cho tử-tế, thì có kịp chẳng? Chắc là chậm rồi. Vậy các vị bây giờ khác nào như những kẻ đang đi trên núi đó, mà địa-ngục khác nào như hang-hổ, Đức Chúa Jêsus kêu các vị, chớ có đi trong nơi ấy, phải quay đầu trở lại cho khỏi chết. Nhưng các vị dường như chẳng nghe, lại còn lấy thế làm sung-sướng vui-vẻ, không biết rằng thế là như đang uống chén thuốc độc, khi uống xong đi ngủ rồi, thì chẳng bao giờ thức dậy nữa. Cái chén ấy tức là sự vui-thú của thế-gian này mà ma-quỉ đem cho các vị uống, để các vị không biết yêu-mến Đức Chúa Jêsus, nhưng Đức Chúa Jêsus kêu các vị hãy tỉnh-ngộ, đừng yêu chén đó, vì Ngài không nỡ để các vị phải sa vào địa-ngục.

Đức Chúa Jêsus có thể cứu các vị, nhưng nếu các vị đã chẳng muốn biết Ngài, lại còn nói không sợ nữa, thế thì càng ngày càng bại-hoại, càng ngày càng đi gần địa-ngục. Có lẽ bà-con họ-hàng các vị yêu-mến các vị lắm, nhưng đều đó chẳng bổ-ích gì, vì linh-hồn các vị thật là nguy-hiểm, thế mà các vị cứ ham-mê sự vui-thú của đời này, vậy địa-ngục nó đang đợi-chờ các vị sa vào đó. Nay tôi xin khuyên các vị phải mau mau hối-cải, đến cùng Đức Chúa Jêsus, vì được ở nơi Đức Chúa Jêsus thì mới khỏi sa vào địa-ngục, bây giờ Đức Chúa Jêsus đang mở cửa nơi Ngài ra, và kêu các vị vào, xin các vị đừng đợi đến khi Ngài đóng cửa rồi mới vào, vì khi đó Ngài không mở cửa cho nữa.

XIX.—Hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus ngay, đợi đến ngày mai thì càng khó

Có lẽ các vị nghĩ rằng: đến ngày mai tôi sẽ hối-cải cũng được chứ sao? Nghĩ vậy là rất tệ! Vì các vị càng đợi lâu thì

lại càng khó hồi-cải; Đức Thánh-Linh bây giờ đang gọi các vị hồi-cải, mà các vị chẳng nghe lời Ngài, một ngày một lâu, thì các vị sẽ không nghe thấy tiếng Ngài nữa. Khi các vị nghe đạo-lý, cũng có ý muốn tin, song không chịu tin ngay, bởi thế càng ngày càng nguội-lạnh đi, thì không muốn tin nữa.

Đức Chúa Jêsus hằng đứng bên lòng của các vị, kêu các vị hồi-cải; vậy khi các vị nghe tiếng người giảng đạo, đọc Kinh-Thánh, thì cũng như Đức Chúa Jêsus gọi các vị đó. Khi các vị mới nghe đạo, trong lòng cũng lấy làm phải, cũng biết các sự đời này là vô-vị, cũng muốn tin theo Chúa; song nói rằng đợi đến ngày mai ta sẽ tin theo, cứ thế mà nay lần mai nữa, đạo-lý mình đã nghe cũng quên mất. Ấy là vì lúc đầu-tiên các vị không chịu nghe lời Đức Thánh Linh, như vậy khác nào cứ đi trong con đường địa-ngục, chắc sẽ mất linh-hồn!

Hỡi những người có tội! Tôi xin khuyên các vị đừng làm như thế, vì các vị càng đợi lâu bao nhiêu, lại càng khó tin bấy nhiêu, cửa địa-ngục đang mở toang, khi các vị qua đời, chắc sẽ phải vào đó! Nay có một cách cứu được các vị, là sự « đến cùng Đức Chúa Jêsus. » Ngài hiện đang đứng ở đây, muốn cứu các vị, Ngài đang giơ tay ra để dắt đem các vị đi trong con đường lên trời, các vị bằng lòng nhờ-cậy Ngài, thì Ngài có thể đưa các vị vào thiên-đàng. Vậy xin khuyên các vị phải có đức-tin lớn, nắm chặt lấy tay Ngài, để Ngài giúp-đỡ các vị đi qua lối gập-gình của đời này, khi sau thì tiếp-rước các vị vào thiên-đàng, hưởng phước vô-tận. Vậy các vị còn chưa muốn tin sao? Các vị tin ngay bây giờ là rất tốt, nếu đợi-chờ thì khó lắm, Đức Chúa Jêsus bảo các vị đến cùng Ngài ngay, nếu đợi đến ngày mai, thì sẽ chậm quá, vì các vị không biết mình phải qua đời lúc nào.

Có lẽ trong lòng các vị nghĩ rằng: tôi thế nào cũng phải tin theo Đức Chúa Jêsus, bất quá đợi một chập nữa mà thôi. Nói vậy khác nào như một ông quan kia đời xưa, khi ông ấy

đã nghe đạo thì nói rằng: «Hôm nay tôi chưa được rảnh, để đến khi tôi không bận việc thì tôi sẽ tin.» Ma-quỉ rất vui-mừng nghe người ta nói như thế, vì nó bảo rằng kẻ nào mà nói một lúc nữa mới tin, thì ta có thể dè-nén nó, cả đời chẳng cho nó tin.

Đức Chúa Trời bảo chúng ta phải nghe lời Ngài, đừng làm cứng lòng mình, vì ngày nay là ngày cứu-rỗi; nhưng ma-quỉ thì nói luôn ở bên tai các vị rằng: «Ngày nay đừng tin vội, ngày mai hãy tin.» Thế là nó bảo các vị hôm nay hãy hầu việc nó, hôm sau mới hầu việc Đức Chúa Trời đó; xin các vị đừng nghe lời ma-quỉ, lời nó nói là lời dối, nhiều người vì nghe lời dối nó mà bị sa vào địa-ngục, mất linh-hồn; cho nên các vị muốn hối-cải, thì phải hối-cải ngay bây giờ.

Có lẽ các vị nghĩ rằng để đến khi có bệnh gần chết mới hối-cải cũng được, nhưng mà có chắc đâu, khi ấy trong mình các vị đau-đớn, tâm-thần rối-loạn, thì sao nhớ đến sự này được? Có người khi phải ốm-đau thì nói rằng «Tôi hối-cải,» đến khi khỏi rồi xét ra không phải là hối-cải thật, có lẽ họ chết khi đang có bệnh, cũng không vào được thiên-đàng đâu. Người ta biết sự mình thế nào được? Có người đang mạnh-khoẻ, bỗng-chức chết đi cũng có. Vậy các vị còn chưa sợ nói câu «đợi đã rồi sẽ tin» sao?

Bây giờ các vị đã bị định án rồi, các vị không biết ngày nào mình sẽ chết, có lẽ hôm nay chết cũng không biết chừng, vậy các vị còn nói «đợi đến mai mới tin» sao? Có lẽ ngày mai các vị phải ở nơi địa-ngục cũng không biết chừng. Hôm nay Đức Chúa Jêsus kêu-gọi các vị, song ngày mai có lẽ chúa sự chết đến gọi các vị, các vị không chịu nghe lời Đức Chúa Jêsus, thì chắc phải nghe lời chúa sự chết. Vậy tôi xin khuyên các vị hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus ngay hôm nay, ngay bây giờ. Ngài bằng lòng tha tội cho các vị, cửa thiên-đàng hôm nay đang mở toang ra, có lẽ ngày mai sẽ đóng lại, khi ấy muốn vào

thì trễ rồi, nên tôi xin khuyên các vị lập-tức đến cùng Đức Chúa Jêsus, kéo không thì càng khốn-khó.

**XX.—Nếu các vị chẳng đến cùng Đức Chúa Jêsus
thì chắc phải mất linh-hồn**

Người ta phải làm thế nào mới được cứu? Phải tin Đức Chúa Jêsus thì chắc được cứu. Vì sao người ta phải chết-mất? Vì không muốn hối-cải và tin-cậy Đức Chúa Jêsus thì phải chết-mất. Một người nào dẫu chẳng có làm sự ác gì, song đã không tin-cậy Đức Chúa Jêsus, thì cũng phải sa vào địa-ngục, vì mình đã bị định án, đã là kẻ hư-mất rồi.

Đức Chúa Jêsus khứng cứu chúng ta, mà chúng ta không chịu nghe lời Ngài, thì khác nào như một người bị rắn độc cắn, thầy thuốc đến muốn chữa cho, song người đó không chịu cho chữa. Vậy, linh-hồn ta mà không chịu tin Đức Chúa Jêsus thì cũng không còn cách khác cho mình được cứu-rồi nữa. Các vị tưởng chỉ những kẻ giết người lấy của, đốt nhà phá cướp mới phải sa vào địa-ngục hay sao? Chẳng hề như vậy đâu! Nếu người nào bề ngoài xem ra là hiền-lành lắm, lại làm việc cũng phải lẽ nữa, song trong lòng chưa hối-cải và tin theo Đức Chúa Jêsus, thì chắc cũng phải sa địa-ngục.

Các vị phải nhớ những lời quan-hệ trong Kinh-Thánh, lại phải biết rằng chỉ có một mình Đức Chúa Jêsus là có thể cứu được linh-hồn của các vị mà thôi, ngoài Ngài ra, không còn ai có thể cứu người được. Vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu.¹ Nếu các vị không tin-cậy Ngài, thì chắc phải chịu hình-phạt nặng lắm!

Vả lại, cũng không có lễ chuộc-tội nào khác cho các vị nữa, các vị nếu không tin Đức Chúa Jêsus, thì chỉ có run-sợ mà đợi-chờ sự xét-đoán, cùng sự giận lớn để hủy-diệt mọi thứ thù-

(1) Sứ-đồ 4 : 12.

ngịch mà thôi. Phạm luật-pháp của ông Môi-se còn chẳng được thương thay, huống chi là làm khổ Con Đức Chúa Trời, khinh-dể Đức Thánh-Linh. Vậy các vị tưởng người đó sẽ phải chịu hình-phạt nặng-nề là dường nào! Các vị tưởng có thể thoát khỏi sự giận của Đức Chúa Trời sao? Con mắt Đức Chúa Trời coi thấu mọi sự, không tài nào tránh khỏi được đâu; chỉ có một con đường, một cái cửa, tức là Đức Chúa Jêsus, là nơi trốn-tránh mà thôi; các vị muốn tránh khỏi sự hình-phạt sau này, tất phải đi trong con đường này, bước vào cái cửa này mới được. Các vị nếu coi khinh Tin-Lành, thì chắc phải chịu vạ, Đức Chúa Jêsus cũng chẳng khứng cứu các vị, vì Chúa có phán trong Kinh-Thánh rằng: «Bởi vì ta kêu-gọi, mà các người không khứng nghe, ta giờ tay ra, lại chẳng có ai chú-ý; nhưng các người đã bỏ hết lời khuyên-dạy ta, không chịu lời quở-trách ta; nên trong lúc các người bị tai-nạn, ta cũng sẽ chê-cười, khi sự sợ-hãi giáng cho các người, ắt ta sẽ nhạo-báng. Bấy giờ chúng nó sẽ kêu-cầu cùng ta, nhưng ta sẽ không đáp lời; sáng sớm chúng nó sẽ tìm ta, nhưng không gặp được.»¹ Vậy tôi xin khuyên các vị đừng để cho Đức Chúa Jêsus lấy những lời đó mà quở-trách mình, bây giờ Đức Chúa Jêsus đang đứng ở đây, Ngài đang giơ tay để tiếp-rước các vị, muốn các vị đến cùng Ngài, để Ngài tha tội-lỗi cho các vị, xin các vị chớ coi khinh ân-diễn của Ngài, hãy bỏ sự xấu-xa, tội-lỗi, đi đến cùng Ngài, thì Ngài chắc tiếp-rước các vị cùng tha tội cho các vị. Nay tôi đã đem các lời quan-hệ tỏ-bày cho các vị biết rồi, xin các vị hôm nay đến cùng Đức Chúa Jêsus để được lại linh-hồn mình! A-men.

Tôi quyết ý đến cùng Đức Chúa Jêsus, vịnh một bài thơ như sau này:

(1) Châm-ngôn 1: 24-26, 28.

Đến cùng Đức Chúa Jê-sus

Không đến cùng Ngài, đến cùng ai?
Vì Ngài đổ huyết chuộc tội tôi.
Lòng yêu-thương Ngài không bờ-bến,
Lạy Chúa Jê-sus, tôi xin đến!

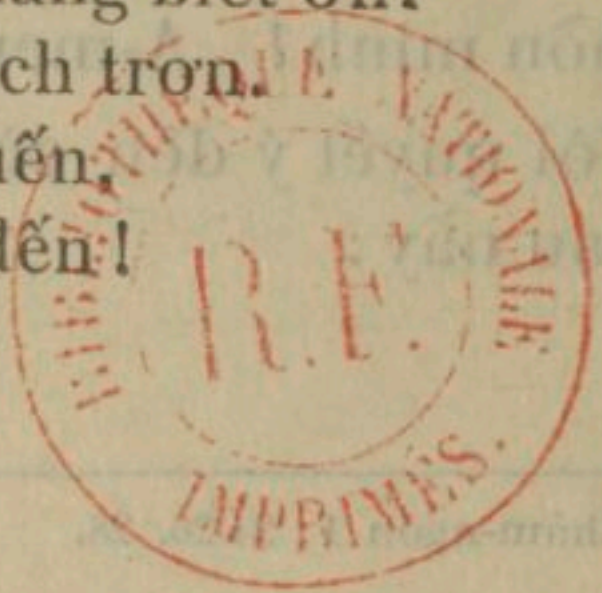
Không đến cùng Ngài thì làm sao
Cho linh-hồn tôi khỏi vết đau?
Huyết Ngài cứu tôi, tôi yêu-mến,
Lạy Chúa Jê-sus, tôi sẽ đến!

Không đến cùng Ngài thì bơ-vơ
Như thuyền giữa biển chưa vào bờ,
Sóng to gió lớn tôi sợ lắm,
Lạy Chúa Jê-sus, tôi phải đến!

Không đến cùng Ngài thì thông-manh;
Đến thì được sáng, được chữa lành.
Ngài đã vì tôi mà uống chén,
Lạy Chúa Jê-sus, tôi quyết đến!

Không đến cùng Ngài..., đến thì Ngài
Sẽ tiếp-nhận tôi và tha ngay,
Sẽ cứu-rỗi tôi như lời hẹn.
Lạy Chúa Jê-sus, tôi kịp đến!

Không đến cùng Ngài, chẳng biết ơn:
Đến cùng Ngài rồi, tội sạch trơn.
Từ nay ma-quỉ hết rù-quên,
Lạy Chúa Jê-sus, tôi đã đến!

MỤC-LỤC

I. — Đến cùng Đức Chúa Jêsus	3
II. — Vì sao phải đến cùng Đức Chúa Jêsus?	5
III. — Đức Chúa Trời hiện đang giận các vị	8
IV. — Địa-ngục hiện đáng đợi các vị, nếu muốn được cứu phải đến cùng Đức Chúa Jêsus.	9
V. — Đến cùng Đức Chúa Jêsus để được vào thiên- đàng	11
VI. — Đức Chúa Jêsus là ai? Là Thần	14
VII. — Đức Chúa Jêsus là ai? Là người	15
VIII. — Đức Chúa Jêsus là Cứu-Chúa của người mắc tội	17
IX. — Đức Chúa Jêsus là Cứu-Chúa có một mà thôi .	19
X. — Đức Chúa Jêsus là Đấng Cứu-thế hơn-ai . . .	21
XI. — Đức Chúa Jêsus ở đâu?	23
XII. — Câu «Đến cùng Đức Chúa Jêsus» có ý nghĩa gì?	25
XIII. — Nhờ sự cầu-nguyện mà đến cùng Đức Chúa Jêsus	26
XIV. — Nhờ cậy đức-tin đến cùng Đức Chúa Jêsus . .	28
XV. — Các vị gánh lấy tội-lỗi, sao bằng đến cùng Đức Chúa Jêsus?	29
XVI. — Các người trẻ tuổi hãy nên đến cùng Đức Chúa Jêsus!.	31
XVII. — Những người đứng tuổi cùng những người già cũng nên đến cùng Đức Chúa Jêsus	33
XVIII. — Những người không muốn sắm-sẵn cũng phải đến cùng Đức Chúa Jêsus	34
XIX. — Hãy đến cùng Đức Chúa Jêsus ngay, đợi đến ngày mai thì càng khó	35
XX. — Nếu các vị chẳng đến cùng Đức Chúa Jêsus thì chắc phải mất linh-hồn	38
Đến cùng Đức Chúa Jêsus	40

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111

111111